

prism

คดีฆาตกรรม ในคุกหายนีต 3 暗黒館の殺人(三)

อายาสึจิ ยูกิโตะ
เขียน

ชนพล คักดีสมุทรนันท์
แปล

ถ้าเป็นภูมิความรู้เชิงวิชาการตามตำราละก็ ฉันมีมากกว่านายเกินร้อยเท่าแน่ๆ
นิยายของแบรม สโตกเกอร์ ที่เป็นต้นฉบับของภาพยนตร์
ฉันก็เคยหยิบเล่มจริงในห้องสมุดมาอ่านผ่านๆ เหมือนกัน
ถือเป็นผลงานที่เขียนออกมาได้ไม่เลวทีเดียว
-อายาสึจิ ยูกิโตะ

การอ่านคือรากฐานที่สำคัญ

คำนำสำนักพิมพ์

เมื่อคฤหาสน์ซึ่งถูกตัดขาดจากโลกภายนอกโดยสิ้นเชิงต้องพบกับ
โศกนาฏกรรมถึงสองครั้งในเวลาไล่เลี่ยกัน ชูยะจึงไม่อาจปล่อยให้เรื่องราว
ดำเนินไปตามที่เจ้าคฤหาสน์อย่างวิจิตรต้องการ ในที่สุดปริศนาที่เขาพยายาม
สืบหาคำตอบมานานก็ถูกเปิดเผย ทั้งความหมายของพิธีกรรมแปลกประหลาด
และความลับแสนดำมืดเกินจินตนาการของเหล่าสมาชิกตระกูลอุราโตะ
รวมถึงเงื่อนนำของคดีฆาตกรรมเมื่อสิบแปดปีก่อนด้วย

ทว่าเรื่องราวเลวร้ายดูท่าจะไม่จบลงง่าย ๆ เมื่อความจริงที่ถูกเปิดเผย
กลับนำไปสู่ความจริงที่น่าสะพรึงยิ่งกว่า และดูเหมือนว่า “ฝันร้าย” ของ
ทุกคนในคฤหาสน์หลังนี้ยังไม่ถึงจุดสิ้นสุด แล้วความจริงที่รอคอยอยู่เบื้องหน้า
จะเป็นเช่นไร พลิกหน้าถัดไปเพื่อค้นหาคำตอบไปพร้อมกันเลย

prism

สารบัญ

องค์ที่ 4

บทที่ 17	เปลวไฟในความทรงจำ	2
บทที่ 18	ภาพติดตาแห่งความทารุณ	55
บทที่ 19	ประเด็นปัญหาเกี่ยวกับช่องทางลับ	95

องค์ที่ 5

บทที่ 20	คืนที่ใครคนหนึ่งหายไป	135
บทที่ 21	สายเลือดแห่งความลุ่มหลง	184
บทที่ 22	พงศ์พันธุ์แห่งความมืด	246
เพลงบรรเลงสลับฉาก 5		288
บทที่ 23	รุ่งสางของความมืดบอด	313
บทที่ 24	เส้นแบ่งของแสงสว่างและความมืด	368

มาตรฐานในคฤหาสน์มืด (3)

ตัวละครหลักที่ปรากฏในเรื่อง

คาวามินามิ ทากาอากิ	ทำงานที่สำนักพิมพ์แห่งหนึ่ง เดินทางไปยัง “คฤหาสน์มืด” คนเดียว
ชิซึยะ คาโดมิ	นักเขียนนิยายสืบสวนสอบสวน คลั่งไคล้ใน “คฤหาสน์” ของนาคามูระ เซจิ เป็นพิเศษ
*	
อุราโดะ เก็นโย	เจ้าคฤหาสน์รุ่นแรกของ “คฤหาสน์มืด”
ดาเรีย	ภรรยาของเก็นโย
ซากุระ	ลูกสาวของเก็นโยกับดาเรีย
ทาคุโซ	สามีของซากุระ
คั่นนะ	ลูกสาวของทาคุโซและซากุระ ภรรยาคนก่อนของริวชิโร่
มิอิ	น้องสาวของคั่นนะ ภรรยาคนที่สองของริวชิโร่
โมวะ	น้องสาวของคั่นนะ ภรรยาของเซจุน
ริวชิโร่	สามีของคั่นนะ แต่งงานใหม่กับมิอิหลังจากคั่นนะเสียชีวิต
เก็นจิ	ลูกชายของริวชิโร่กับคั่นนะ
มิโดริ	ลูกสาวของริวชิโร่กับมิอิ
มิโอะ	ลูกสาวของริวชิโร่กับมิอิ ฝาแฝดของมิโดริ
เซจุน	สามีของโมวะ
คิโยชิ	ลูกชายของเซจุนกับโมวะ
โอดากิริ สึรุโกะ	คนรับใช้ใน “คฤหาสน์มืด”
ฮิรุมะ ทาเคโอะ	คนรับใช้ใน “คฤหาสน์มืด”
ชิชิโตะ โยซากุ	คนรับใช้ใน “คฤหาสน์มืด”
โอนิมารุ	คนรับใช้ใน “คฤหาสน์มืด”
ฮาโตะ ชิโนบุ	คนรับใช้ใน “คฤหาสน์มืด”
ชินตะ	ลูกชายของชิโนบุ

*

โมโรอิ ชิซูกะ
ทาดาโนริ

คนรับใช้ใน“คฤหาสน์มืด”
ลูกชายของชิซูกะ

*

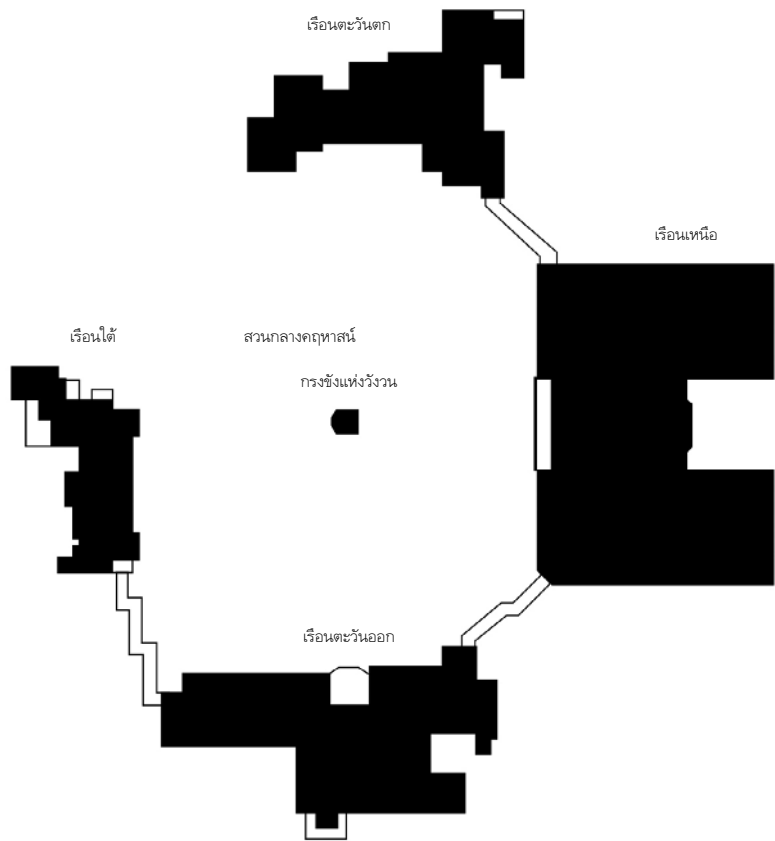
ซูโท ริคิจิ
คายาโกะ
อิซาโอะ
มูรานะ ฮิเดโยะ

หลานของทาคุโงะ
ภรรยาคนที่สองของริคิจิ
ลูกชายของริคิจิกับภรรยาคนก่อน
นายแพทย์ประจำตระกูลอุราโตะ ถูกเรียกว่า“โนกุจิ”

*

อิจิโร
“ผม”

เด็กชายวัยมัธยมต้น เดินทางออกไปผจญภัยคนเดียว
นักศึกษามหาวิทยาลัย ถูกเรียกว่า“ซูยะ” ได้รับเชิญ
ให้ไปเยือน“คฤหาสน์มืด”

คฤหาสน์ไม้ดี แผนผังภาพรวม

ອົງກົດ 4

บทที่ 17

เปลวไฟในความทรงจำ

1

เป็นอีกครั้งที่ผมล่องลอยเวียนวนอยู่กลางดงหมอกหนาสีขาวซีด ลอยล่องไร้จุดหมายต่อเนืองยาวนานประหนึ่งนิรันดร์...โดยไม่อาจตระหนักรู้กระทั่งสิ่งพื้นฐานว่าตัวเองเป็นใครและอยู่ที่นี้เพื่อเหตุใด

แต่ในที่สุด เวลาที่หมอกเลือนหายก็จะมาถึงในไม่ช้า ผมเริ่มสัมผัสถึงเค้าลางดังกล่าวได้ในหลืบลึกของสติสัมปชัญญะ ทั้งยังรับรู้ได้ราง ๆ ว่าสิ่งใดกำลังจะปรากฏขึ้นในทัศนวิสัยที่ค่อย ๆ เปิดกว้างและแจ่มชัด

คฤหาสน์ทรงยุโรปหลังนั้น

รั้วอิฐมอญสูงลิ่ว ทางเข้าปิดไว้ด้วยประตูรั้วเหล็กดัดทำจากทองสัมฤทธิ์ และภายในนั้นคือคฤหาสน์เก่าทรงยุโรปที่มีสองชั้น - โครงไม้สีน้ำตาลแก่ ติดแนบอยู่ตามผนังสิ่งข้างเข้มนุ่ม หลังคาหน้าจั่วลาดชันทาลิกรมท่า และมีหน้าต่างหลังคาซึ่งให้บรรยากาศแห่งความซ่อนเร้น ดูราวกับปราสาทต่างแดนที่ซ่อนปริศนาสุดลึกกลับเอาไว้...

ไม่น่าเชื่อว่าผมจะได้พบกับสิ่งปลูกสร้างหลังนั้นอีกครั้งทั้งที่มันไม่ควรจะดำรงอยู่ในปัจจุบันแล้ว...อ้อ จริงสิ ผมกำลังฝันอีกแล้ว นี่คือภาพเหตุการณ์ในความฝัน และเป็นฝันเดียวกับเมื่อคืน ไม่สิ ไม่ใช่แค่เมื่อคืนที่ผ่านมาผมน่าจะฝันถึงมันมาหลายสิบหลายร้อยครั้งเพียงแต่จำไม่ได้ ฝันถึงวันหนึ่งในช่วงปลายฤดูร้อนเมื่อสิบเอ็ดปีก่อน ตอนที่ผมยังอายุเพียงแคแปดขวบ

หมอกเลือนหายลับตา ท้องฟ้าโอบคลุมด้วยเมฆสีแดงแก่เข้มของยามสนธยา ได้ยินเสียงจกจั่นร้องระงมมาจากที่ใดสักแห่ง เมื่อผมหันหลังกลับไป น้องชายที่อายุน้อยกว่าสามปี...ไม่ได้อยู่ตรงนั้น

น้องชายของผมไม่อยู่

มีเพียงผมคนเดียว

- ไปทำอะไรมา ตัวถึงได้เลอะเทอะขนาดนี้

ในหูลิ้นแหว่เสียงใครคนหนึ่งที่ผมไม่อาจพบหน้าได้อีก - แม่ของผม

- ไปเล่นซนที่ไหนมา

- ทำแบบนี้ไม่ได้นะ

- ทำแบบนี้ไม่ได้นะ...ซัง

...คุณแม่

- ลูกเป็นพีคนิโตะนะ ทำไม่ถึง...

...ขอโทษครับ คุณแม่

- แอบเข้าไปในบ้านคนอื่นได้ยังไง

...แต่ตอนนี้เหตุผลนั้นไม่มีใครอยู่

- ลูกไม่ควรเถียงแม่เลยนะ

...ครับ คุณแม่

อ่อนโยนและงดงาม เยือกเย็นและชวนพรั่น แม้อยู่ใกล้แค่เอื้อม
แต่กลับไกลแสนไกล...ความทรงจำเกี่ยวกับเธอคนนั้นติดตรึงนั่งค้างอยู่ที่นั่น
ไม่เคยเปลี่ยนแปลง

- ถ้าเกิดเรื่องไม่คาดฝันขึ้นมาจะทำยังไง

...ขอโทษครับ คุณแม่

- คราวหลังถ้าทำแบบนี้อีก แม่จะให้คุณพ่อมาดูแลแทนเลยนะ

...ครับ คุณแม่

พ่อของผมชื่อยาซุฮารุ ส่วนแม่ชื่อยากิโกะ หญิงสาวรูปงามผู้เหมาะสม
กับซุกิโมโน

...ขอโทษครับ คุณแม่

ผมเอ่ยคำว่า “ขอโทษครับ” ด้วยลุ่มเสียงอ่อนแรงขณะเอื้อมมือไปยัง
ประตูรั้วเหล็กดัด โชคล็องประตูขาดสะบั้นไปแล้ว ประตูรั้วเคลื่อนเปิดซ้ำๆ
โดยไม่ต้องใช้เรี่ยวแรงมากมาย พร้อมกับส่งเสียงเอี๊ยดออดแผ่วเบา เชื้อเชิญ
ผมให้เข้าไปด้านใน

ทางเดินปูอิฐมอญทอดตัวตัดผ่านสวนหน้าคฤหาสน์ที่แสนรกร้าง
สายลมแห่งผากพัดผ่านไปและเขย่าใบไม้แห้งที่ปกคลุมทั่วทางเดินให้ส่งเสียง
แสกซากประหนึ่งกระซิบกระซาบต่อกัน...เมื่อนั้นผมจึงฉวยคิดได้

ฤดูกาลผิดแปลกจากเดิม นี่ไม่ใช่ปลายฤดูร้อนเมื่อสิบเอ็ดปีก่อน
แต่เป็นช่วงที่ฤดูใบไม้ร่วงแผ่กลิ่นอายเข้มข้นเด่นชัด หมูไบบางตัว
ต่างผลัดสีและเริ่มหล่นร่วงจากกิ่งก้าน...

...โอ คุณแม่

ผมย่างเท้าเข้าไปอย่างหวาดหวั่นพร้อมกับความรู้สึกผิดบาปในใจ
ที่ไม่อาจขจัดให้หายไป

ประตูทางเข้าอาคารปรากฏอยู่ลึกเข้าไปตรงสุดทางเดิน และเบื้องหน้า
ของประตูบานคู่สีน้ำตาลนั้นคือร่างด้านหลังของใครคนหนึ่งซึ่งห่อหุ้มเรือนกาย
ด้วยชุดกิโมโนสีเขียวอ่อน

...คุณแม่

เสียงจกจั่นเยียบหายในห้วงพลันคล้ายเกรงกลัวต่อบางสิ่ง ทันใดนั้น
สีแดงของเมฆยามสนธยาที่แผ่กว้างอยู่เหนือศีรษะก็แจ่มจ้าขึ้น ความลึนสะท้าน
เย็นเยียบแล่นปลาบเข้าสู่จิตใจผม

...อย่างนะ คุณแม่

ผมพยายามตะโกน แต่อย่างไรก็เปล่งเสียงไม่ออก ผมพยายาม
ไล่ตาม แต่อย่างไรก็ขยับขาไม่ได้

...อย่างนะ คุณแม่

...กลับมาเถอะครับ คุณแม่

สุดท้ายแล้วความปรารถนาแรงกล้าของผมก็ไม่อาจส่งไปถึง เธอ
เปิดประตูเดินลับเข้าไปในคฤหาสน์ทรงยุโรปหลังนั้น

...คุณแม่

ผมทำได้เพียงยืนนิ่งขณะจมอยู่ในความลึนท่วง สีแดงของเมฆ
ยามสนธยาทวีความแจ่มจ้าขึ้นทุกขณะ ส่วนก้อนเมฆก็พองขยายใหญ่โต
จนแทบปิดคลุมผืนฟ้าทั้งหมด จากนั้นไม่นานก็กลั่นตัวเป็นหยาดฝนสีแดงเข้ม
ประหนึ่งพิษร้ายและเริ่มโปรยปรายสู่พื้นดิน ฝน...ไม่สิ นั่นไม่ใช่ฝน ไม่ใช่ฝน

แต่เป็นไฟ เปลวไฟมหาศาลกำลังลุกไหม้และพากันตกกระหน่ำมายังคฤหาสน์
ที่เธอเดินเข้าไปราวกับหินลาวาร้อนจัดที่พุ่งออกมาจากปากปล่องภูเขาไฟ

เพลิงลุกไหม้ลามสู่ตัวอาคารและโอบล้อมมันไว้ในพริบตา เมื่อรู้ตัวอีกที
ห้องฟ้ายามสนธยาก็สิ้นแสงและถูกแทนที่ด้วยความมืดดำของห้องฟ้ายามราตรี
เปลวเพลิงขนาดใหญ่สีแดงกำลังลุกโชนไหม้กระหน่ำอย่างไร้ความปรานี แผลเผา
ความมืดรอบข้างด้วยพละกำลังรุนแรง

- ไม่ได้นะ ห้ามเข้าไป

เสียงใครบางคนดังขึ้นใกล้ๆ

- อันตราย รีบถอยออกมาซะ

บรรดาผู้ใหญ่มากมายดูเหตุเพลิงไหม้ต่างตะโกนสั่งพร้อมกับจับตัวผมไว้
เมื่อเห็นว่าผมกำลังจะวิ่งเข้าไปใกล้คฤหาสน์หลังนั้น

...คุณแม่

ผมแหกปากร้องตะโกนทั้งน้ำตา

...อา คุณแม่

คุณแม่ คุณแม่ คุณแม่ครับ...

...ใช่ ใช่แล้ว นับตั้งแต่คืนนั้นในฤดูใบไม้ร่วงเมื่อสิบเอ็ดปีก่อน
แม่ของผมจากไปอย่างไม่มีวันกลับ ล่วงลับด้วยวัยสามสิบเอ็ดปี ช่างเป็น
ความตายที่บอบบับฉับพลันและเร็วเกินไปอย่างยิ่งสำหรับทุกคนที่อยู่รอบตัวเธอ

ผมไม่รู้ว่่าเรื่องราวแท้จริงของสิ่งที่เกิดขึ้นซุ่มซ่อนอยู่แห่งใด

วันนั้นในฤดูใบไม้ร่วง เกิดเหตุเพลิงไหม้ครั้งใหญ่ตั้งแต่ช่วงเย็นจนถึง
กลางดึกที่คฤหาสน์ทรงยุโรปซึ่งตั้งอยู่ไม่ไกลจากบ้านของผม และในเช้า
วันถัดมา ตำรวจพบศพไหม้เกรียมของหญิงสาวที่คาดว่าจะเป็นแม่ของผม
ท่ามกลางเศษซากคฤหาสน์ซึ่งถูกเพลิงไหม้วอดวายทิ้งหลัง - ผมคิดว่า
ข้อเท็จจริงที่ทุกคนรับรู้ตรงกันคงไม่มีอะไรนอกเหนือไปกว่านั้น

ไม่เป็นที่แน่ชัดว่าคฤหาสน์ร้างหลังนั้นเกิดอัคคีภัยได้อย่างไร อาจเป็น
การลอบวางเพลิง อาจเกิดไฟลุกไหม้ขึ้นเอง หรืออาจเป็นอุบัติเหตุอะไร
สักอย่าง แต่ท้ายที่สุดแล้วเวลาก็กว้างผ่านโดยที่สาเหตุของเพลิงไหม้ยังคงเป็น
ปริศนาต่อไป

เธอคนนั้น - แม่ของผมหวังเข้าไปในอาคารที่เปลวเพลิงกำลังพวยพุ่ง
วิ่งเข้าไปเพียงลำพังขณะพรวดพาดอย่างไม่ขาดปากด้วยอาการของคน
สิ้นไร้หนทาง...นั่นคือคำให้การจากคนจำนวนหนึ่งซึ่งยืนอยู่ใกล้ที่เกิดเหตุ
และได้เห็นการกระทำของเธอ ส่วนผมเพิ่งได้รู้เรื่องเหตุเพลิงไหม้ในอีก
หลายสัปดาห์ต่อมา จำไม่ค่อยได้ว่าก่อนหน้านี้ตัวเองทำอะไรอยู่ที่ไหน
สิ่งที่ค่อนข้างมั่นใจคือผมไม่ได้อยู่บ้าน คงจะออกไปข้างนอกคนเดียว
แต่นอกจากนั้นแล้วความทรงจำไม่ชัดเจนนัก

ตอนที่ผมไปถึงที่เกิดเหตุ ไฟก็ลุกโหมรุนแรงจนเหล่านักดับเพลิง
ที่รีบรุดมายังต้องครั่นคร้าม ผมทั้งตื่นตกใจและสับสนเมื่อได้ยินใครบางคน
ในที่นั้นบอกว่าแม่อาจยังอยู่ข้างใน ผมพยายามวิ่งเข้าไปใกล้ตัวอาคารแต่ถูก
พวกผู้ใหญ่ห้ามไว้จึงทำได้เพียงแหกปากร้องให้พุ่มพ่าย สถานการณ์
ในตอนนี้ แม่แต่นักผจญเพลิงผู้ผ่านการฝึกฝนมาอย่างเข้มงวดก็ยังไม่
สามารถบุกทะลวงเข้าไปเพื่อช่วยชีวิตเธอออกมา

บางทีแม่อาจจะวิ่งเข้าไปในคฤหาสน์เพื่อตามหาผมก็ได้
ผมแอบคิดเช่นนั้นอยู่ลึกๆ

ย้อนกลับไปก่อนหน้านี้ในช่วงปลายฤดูร้อนของปีเดียวกัน หลังจาก
ถูกแม่ตำหนิตีเตือนเพราะความปากโป้งของน้องชาย ผมก็ยังแอบเข้าไปใน
คฤหาสน์ทรงยุโรปหลังนั้นเพียงลำพังอีกหลายต่อหลายครั้ง หรือว่าแม่จะรู้
เรื่องนั้นมาตลอด พอไม่เห็นผมอยู่บ้านในช่วงเย็นของวันที่เกิดเหตุเพลิงไหม้
จึงคิดว่าผมแอบเข้าไปเล่นในคฤหาสน์อย่างเคย แม่ก็เลย...

บางทีความคิดดังกล่าวอาจบ่งบอกถึงความปรารถนาอันโง่เงาของผม
เองก็ได้

หากว่าเธอกระทำการนั้นไปด้วยความหวังหาอาหารต่อลูก - ที่ไม่ใช่
น้องชาย แต่หมายถึงผม - โดยไม่หวังเกรงต่อภัยอันตรายที่จะเกิดขึ้นกับชีวิต
ของตัวเองละก็...

หากว่าเธอทำไปเพื่อผมละก็...จิตใจที่คับแคบของผมแอบหวังสิ่งนั้น
อยู่ลึกๆ แต่ขณะเดียวกัน ความรู้สึกที่ตรงกันข้ามย่อมดำรงอยู่อย่างชัดเจน
เพราะถ้ามันเป็นความจริง ก็เท่ากับว่าผมเป็นต้นเหตุให้เธอเอาชีวิตไปทิ้ง

ในกองเพลิง ผมเองที่เป็นต้นเหตุ ผมเองที่เมินเฉยต่อคำสั่งสอนของเธอ และไม่ยอมหยุดพฤติกรรมแอบลอบเข้าไปในคฤหาสน์หลังนั้น...

...และแล้ว

ความทรงจำเกี่ยวกับเธอคนนั้นติดตรึงอยู่ที่นั่น อ่อนโยนและงดงาม เยือกเย็นและชวนพรั่น แม้อยู่ใกล้แค่เอื้อมแต่กลับไกลแสนไกล...แห่งวุ่นปรีชาตอยู่แบบเดิม และถูกห่อหุ้มในเปลือกแข็งแน่นหนาโดยไม่อาจได้รับการเยียวยาแก้ไข

คืนหนึ่งในเดือนพฤษภาคมของปีนี้ เกิดเหตุเพลิงไหม้ในละแวกบ้านของเก็นจิที่ฮาคุซังเช่นกัน ช่วงเวลาดังกล่าวผมยังอยู่ในสภาวะสูญเสียความทรงจำบางส่วนไปด้วยผลกระทบจากอุบัติเหตุ แต่คงจะได้ไม่ยากกว่าสถานการณ์และภาพที่เห็นจากเพลิงไหม้นั้นกลายเป็นแรงกระตุ้นให้ผมหวนรำลึกถึงเหตุการณ์เมื่อสิบเอ็ดปีก่อนขึ้นมาได้นั่นเอง

2

เปลวเพลิงอำมหิตยังแผดเผาอย่างบ้าคลั่งต่อไปในความฝันอันไร้จุดจบ

- ทำแบบนี้ไม่ได้นะ

เสียงของแม่แว่วกังวานจากกันบังของกองเพลิง ท่ามกลางเปลวไฟ วูปไหวสีแดงฉานที่แผดเผาความมืดจนมอดไหม้นั้นปรากฏภาพใบหน้าของแม่กำลังร้อนไหม้แหลกและและค่อย ๆ สูญเสียรูปลักษณ์เดิมไป

- ทำแบบนี้ไม่ได้นะ...ซัง

ทั้งเสียงและใบหน้านั้นค่อย ๆ แปรเปลี่ยนเป็นเสียงและใบหน้าของหญิงสาวอีกคนที่ไม่ใช่แม่ของผม

- ขอให้โชคดีนะคะ คุณ...

...โอ นี่มัน

- โปรดรักษาสุขภาพด้วย

เสียงนี้ ใบหน้านี้

ใช่แล้ว นี่คือเสียงของเธอ ใบหน้าของเธอ หญิงสาวผู้อาศัยอยู่ที่เมือง

บ้านเกิดและอายุน้อยกว่าผมสองปี...

ฤดูใบไม้ผลิปีก่อน เนื่องในโอกาสครบรอบวันเกิดอายุสิบแปดปีของผม เราต่างให้คำมั่นสัญญาว่าจะแต่งงานกันในอนาคต

นั่นคือการหมั้นหมายเพื่อเชื่อมสัมพันธ์ระหว่างสองตระกูลตามธรรมเนียมปฏิบัติแต่โบราณ แนนอนว่าสำหรับผู้คนในยุคปัจจุบันอาจถือเป็นการผูกมัดที่เร็วเกินไปและไม่มีให้เห็นบ่อยนัก

เธอเป็นลูกพี่ลูกน้องทางฝั่งแม่ของผม ตอนนี้เรียนอยู่ที่โรงเรียนมัธยมปลายหญิงล้วนในเมืองบ้านเกิด ตั้งแต่ผมเดินทางมาอาศัยในโตเกียว เธอเขียนจดหมายยาวเหยียดมาให้เป็นประจำโดยไม่เคยเว้นระยะห่างนานเกินสองสัปดาห์ ช่วงที่ผมไปอาศัยอยู่กับเก็นจิหลังประสบอุบัติเหตุ เธอคงเป็นกังวลไม่น้อย เพราะส่งจดหมายมาเท่าไรก็ไม่ได้รับการตอบกลับแม้แต่ฉบับเดียว

- สบายดีมั๊ยคะ คุณ...

นี่คือเสียงของเธอและใบหน้าของเธอ

- เข้ามหาวิทยาลัยแล้วก็ตั้งใจเรียนนะคะ

นี่คือเสียงของเธอ...เดี๋ยวก่อน เธอ...เธอชื่ออะไรกันนะ นามสกุลของเธอ ชื่อตัวของเธอ...เอ ทำไมละ ทำไมถึงนึกไม่ออก เพราะเป็นความฝันอย่างนั้นหรือ อย่าบอกนะว่าผมสูญเสียความทรงจำไปอีกครั้ง

ช่างน่าประหลาดที่ผมนึกชื่อและนามสกุลของเธอไม่ออกเลย ทันใดนั้น ใบหน้าของเธอก็กลับไปเป็นใบหน้าของแม่เมื่อสิบเอ็ดปีก่อน แต่ทันทีที่ผมพยายามจะเปล่งเสียงเรียกว่า “คุณแม่” ใบหน้านั้นก็เปลี่ยนไปเป็นใบหน้าของเธออีกครั้ง...

...ไม่ต้องตื่นตระหนกไป

มาถึงตอนนี้คงไม่จำเป็นต้องคิดให้มากความ ใช่ ผมตระหนักถึงเรื่องนี้ได้นานแล้ว เธอคือเด็กสาวที่เป็นลูกพี่ลูกน้องฝ่ายแม่ บางทีผมอาจพยายามเสาะหาภาพเงาในอดีตของแม่ผู้ล่วงลับจากใบหน้า จากน้ำเสียง... หรือจากตัวตนทั้งหมดของเธอก็ได้ - ผมรู้ดีและพร้อมยอมรับเรื่องนั้น

- นี่ๆ คุณ...

เสียงของเธอเรียกชื่อผม เสียงของหญิงสาวที่ฝากฝังอนาคตไว้ด้วยกัน
แต่ขณะหนึ่งก็กลายเป็นเสียงของใครคนหนึ่งที่ผมไม่อาจพบหน้าได้อีก...

- นี่ๆ ท่าน...

เสียงที่ฟังดูคล้ายกระดิ่งทำจากแก้วโปร่งใส และคล้ายเสียงเจื้อยแจ้ว
ของนกน้อย...

- นี่ๆ ท่านชื่อยะ

...ไม่ใช่ นี่มัน เสียงนี้มัน

- ตกใจมากเลยเหรอ ท่านชื่อยะ

- โกรธหรือเปล่า ท่านชื่อยะ

ใบหน้านั้นลอยขึ้นมาทาบทับกับเปลวไฟอบอุ่นและบิดโค้งเปลี่ยน
รูปทรง ก่อนค่อยๆ แยกตัวแยกออกเป็นสองส่วน

- นี่ๆ ท่านชื่อยะ

- พวกเรามีเรื่องอยากขอร้องท่านชื่อยะนะ

มิโตรกับมิโอะ ฝาแฝดโคมงามรูปลักษณะพิเศษเผยใบหน้าทั้งสอง
ที่เหมือนกันทุกกระเบียดนิ้ว และเอ่ยขึ้นด้วยโทนเสียงที่เหมือนกันทุกประการ

- ไม่ได้เหรอ ท่านชื่อยะ

- รังเกียจพวกเราหรือเปล่า

...ตัวผมมีคนเดียว แต่พวกคุณมีสองคน แบบนี้มันไม่ถูกต้องนะครับ
ผมลนลานตอบเช่นนั้น

...ผู้ชายหนึ่งคนแต่งงานกับผู้หญิงสองคนจะกลายเป็นการสมรสซ้อน
ที่ผิดกฎหมาย

- เรื่องนั้นไม่ต้องห่วงหรอกนะ

- เพราะพวกเราสองคนก็เหมือนคนเดียวนั่นแหละ

- ใช่แล้วละ สองคนก็เหมือนคนเดียว

...สองคนในคนเดียว ร่างกายของทั้งสองเชื่อมติดกันตั้งแต่ศีรษะลงไป
ถึงสะโพก พวกเธอเป็น “แฝดติดกันแบบตัว H ที่สมบูรณ์แบบ” ซึ่งทำได้ยากยิ่ง

- จะได้อยู่ด้วยกันไปตลอดไง...เนอะ ท่านชื่อยะ

- อยู่ด้วยกันไปนานแสนนานเลย...เนอะ ท่านชื่อยะ

สองพี่น้องฝาแฝดยิ้มแยมแจ่มใสด้วยความไร้เดียงสาที่น่าพิศวง
นับพลันพวกเธอก็ทอดสายตามองไกลออกไปเหมือนเพ็งนึกบางอย่างขึ้นได้
หญิงสาวผมดำยาวสลวยปรากฏกายขึ้นตรงนั้น เธอมีผิวขาว โคร่งหน้า
เรียวเล็ก สีหน้าแววตาล่องลอยคล้ายจิตใจไม่ได้อยู่ที่นี้...มิอิ แม่ของ
สองพี่น้องฝาแฝดนั่นเอง

- ตอนที่คลอดพวกเรามา ท่านแม่ตกใจสุดขีดเลยละ

- แล้วหลังจากนั้น...จนกระทั่งตอนนี้ก็ยังตกใจไม่หาย

แท้จริงแล้วมิอิรักกับมิโอะรู้สึกต่อผู้เป็นแม่ของพวกเธออย่างไร ทั้งสอง
จะมองภาพแม่ของตนด้วยจิตใจที่เจ็บปวดรวดร้าวนาน้อยเพียงใด

ระหว่างที่ผมคิดเรื่องนั้น ใบหน้าทั้งสองของฝาแฝดก็เลื่อนหายไป
พร้อมกับร่างของผู้เป็นแม่ที่ปราศจากถ้อยคำพูดจา คราวนี้ปรากฏเป็นภาพ
ใบหน้าของหญิงสาวที่ดวงตาสองข้างเบิกโพลงและเอ่อตันด้วยน้ำตา โมะวะ
นั่นเอง

ชนตาวาวของเธอลั่นระริก ร้องให้จนเปลือกตาบวมแดง พยายาม
รีดเค้นถ้อยคำออกจากริมฝีปากเรียวเล็กที่ทาลิปสติกสีแสด

- คิโยชิจังไปไหนเธอ

เสียงนั้นทั้งอ่อนระหอยและโศกเศร้า

- เด็กคนนั้นป่วยอยู่นะ

- ฉันเลยต้องดูแลเขาตลอดเวลา...แต่มันเป็นความผิดของฉันเองแหละ

- ฉันทำให้เด็กคนนั้นต้องป่วย...ฉันเลยอยากเป็นแบบนี้แทนไงล่ะ

- จริงๆนะ ฉันอยากเป็นแบบนี้...

ประโยคขาดห้วงไปกลางคัน สาเหตุนั้นชัดเจนแจ่มแจ้ง ผ้าพันคอ
สีชมพูอ่อนที่โมะวะพันเอาไว้กำลังรัดลำคอขาวนวลและอ่อนนุ่มของเธอจนแน่น
บาดเนื้อ

ใบหน้าของโมะวะเกิดความเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็ว สีหน้าที่เต็มไปด้วย
ความเศร้าหมองและหดหู่กลับกลายเป็นสีหน้าทุกข์ทรมาน ดวงตา
เหลือกถลนอัปลักขณ์ ผิวขาวซีดไร้เลือดฝาดเปลี่ยนเป็นสีแดงคล้ำจากอาการ
เลือดคั่งเฉียบพลัน

ผมเห็นใครบางคนยืนเฝ้ามองการเปลี่ยนรูปโฉมอันโหดเหี้ยมนั้นอยู่ในความมืดเหนือขึ้นไปกลางอากาศที่เปลวเพลิงลุกกลามไม่ถึง เขาสวมหมวกเบเรตต์สีเทาปิดซ่อนศีรษะเกือบล้าน นั่นคือคิโยชิหรือ เด็กชายวัยเก้าขวบเจ้าของใบหน้าแก่ชราขยับริมฝีปากแห้งผากเบาๆ

- แม่ครับ...

เขาเปล่งเสียงแหบพร่า

- ทำไม...แบบนี้...

แท้จริงแล้วเด็กชายคนนี้รู้สึกอย่างไรต่อแม่ที่เฝ้าแต่กล่าวโทษตัวเองอยู่ร่ำไป เขาจะมองภาพแม่ของตนด้วยจิตใจที่เจ็บปวดร้าวรานมากน้อยเพียงใด หากได้รับรู้ว่าแม่ถูกใครบางคนฆ่าตาย เขาจะเผชิญหน้ากับความเป็นจริงนั้นด้วยความรู้สึกเช่นไร

เปลวเพลิงที่ลุกโชนมาตลอดค่อย ๆ อ่อนกำลังลงอย่างเห็นได้ชัด ใบหน้าของโมะและร่างของคิโยชิเริ่มหลอมละลายเลื่อนหายกลายเป็นหนึ่งเดียวกับความมืด ขณะนั้นเปลวเพลิงมอดดับจนแทบหมดสิ้นแล้ว ผมสัมผัสถึงเถ้าถ่านบางอย่างในหีบลิ้นของสติสัมปชัญญะที่บ่งบอกถึงความฝันที่กำลังจะถึงจุดสิ้นสุด - ทว่า

สิ่งที่เกิดขึ้นผิดไปจากนั้นโดยสิ้นเชิง

ภาพที่ปรากฏขึ้นเบื้องหน้าแทนเปลวเพลิงมอดดับคือหญิงสาวรูปร่างงามจากต่างแดนที่นั่งอยู่โดยมีความมืดมืดเป็นฉากหลัง

เส้นผมตรงยาวระหวงอกของเธอเป็นสีดำที่ดูราวกับสีของฉากหลังละลายไหลลงมาเป็นสาย นัยน์ตาคมปลานทั้งสองที่จับจ้องตรงมาประกบด้วยม่านตาสีน้ำตาลเข้ม สีผิวนั้นขาวจนดูซีดเผือด จมูกโด่งเป็นสัน...เครื่องหน้าบ่งบอกชัดเจนว่าไม่ใช่คนญี่ปุ่น ริมฝีปากแดงเจิดจรัสเผยยิ้มงามเย้ายวนใจที่อาจเรียกได้ว่าถึงขั้นกระตุ้นแรงปรารถนา

ผมนึกขึ้นได้ทันที

นี่คือภาพวาดบุคคลที่ผมเห็นเมื่อคืนใน “ห้องจัดงานเลี้ยง” บนชั้นสองของ “เรือนตะวันตก” สตรีที่อุราโดะ เก็นโย เจ้าคฤหาสน์รุ่นแรกพากลับมาจากอิตาลี เธอคือยายหวดของเก็นจิ รวมถึงมิโตรกับมิโอะและคิโยชิ - ดาเรีย

- จงเสิร์ฟเข้าไป

หญิงสาวรูปงามในภาพวาดพลันขยับริมฝีปากเปล่งเสียงทั้งที่ไม่ควรขยับได้ แต่เสียงที่สะท้อนก้องออกมานั้นไม่ใช่เสียงของดาเรีย กลับเป็นเสียงประสานชวนขนลุกของเหล่าสมาชิกตระกูลอูราโดะที่ผมได้ยินเมื่อคืนขณะนั่งอยู่ที่โต๊ะใน “งานเลี้ยง”

- จงเสิร์ฟเข้าไป

- จงเสิร์ฟมันเข้าไป

- จงเสิร์ฟเนื้อนั้นเข้าไป

ทันทีที่ลิ้นเสียงนั้น สถานภาพของตัวผมซึ่งเป็นเพียง “ฝ่ายที่เฝ้าดู” มาโดยตลอดก็เกิดการเปลี่ยนแปลงขนานใหญ่ เดิมที่ผมยืนอยู่ลำพังแถวประตูรั้วของคฤหาสน์ทรงยุโรปที่มีเปลวไฟลุกโชน แต่สถานที่ผันเปลี่ยนไปในพริบตา ผมรับรู้ได้ว่าตัวเองกำลังนั่งอยู่บนเก้าอี้ตัวเดียวกับเมื่อคืน หันหน้าเข้าหาโต๊ะรับประทานอาหารซึ่งตั้งเด่นเป็นสง่าอยู่ใน “ห้องจัดงานเลี้ยง”

ที่นี่ไม่มีใครอื่นนอกจากผม บรรยากาศเป็นแบบเดียวกับเมื่อคืนเช่นกัน เทียนสีแดงส่องสว่างอยู่ตามจุดต่างๆ ภายในห้องอวลฟุ้งด้วยกลิ่นพิศวงของอะไรบางอย่างที่คล้ายจะหวานเลี่ยน เบิร์ยวชาน และชมพูรา

บริเวณใจกลางโต๊ะมีจานวางอยู่ใบหนึ่งซึ่งคลุมผ้าสีขาวเอาไว้ เป็นจานทรงรีขนาดใหญ่เอาการ และส่วนนูนพองของผ้าคลุมก็บังชี้ถึงความใหญ่โตของอาหารที่อยู่ในจานนั้น มันคืออาหารอะไรกันนะ...ผมจ้องมองก้อนนูนนั้นด้วยความรู้สึกซับซ้อนที่ปนประหว่งความอยากรู้อยากเห็นกับความหวาดกลัว

ในเวลาต่อมา บุคคลที่ดูเสมือน “เงามีชีวิต” - ผู้เฒ่าโอโนมารุผู้ห่มกายด้วยชุดดำหลวมโพรกก็เดินเข้ามาในห้องอย่างไร้สຸ່มเสียง ใบหน้าของคนที่รับใช้เฒ่ายังถูกเก็บซ่อนไว้ได้ผู้ดีที่คลุมปิดมิดชิดเช่นเดิม

ผู้เฒ่าโอโนมารุเดินมาถึงข้างโต๊ะแล้วใช้สองมือจับปลายผ้าที่คลุมจานใบนี้เชื่องไว้พลางกล่าวประโยคสั้นๆ กับผมด้วยเสียงแหบกระด้าง

- เชิญรับประทานได้

เมื่อพูดจบ คนรับใช้เฒ่าก็ดึงผ้าออกจากจาน

แล้วผมก็ได้เห็นมัน

- จงเสพรับเข้าไป

ดาเรียวในภาพวาดขยับริมฝีปากเปล่งถ้อยคำเป็นเสียงของเหล่าสมาชิก
ตระกูลอุราโดะ

- จงเสพรับเนื่อนั้นเข้าไป

อาหารบนจานใบใหญ่สีดำตรงหน้าคือสิ่งที่ผมไม่เคยเห็นมาก่อนในชีวิต
ขนาดโดยรวมใกล้เคียงกับหมูย่างทั้งตัว แต่มันไม่ใช่หมูแน่นอน
ส่วนที่อยู่ใกล้กับฝั่งผมดูเหมือนหางปลาตัวยักษ์ที่มีเกล็ดใหญ่หนาสีเขียวเข้ม
แต่มันก็ไม่ใช่ปลาอีกเช่นกัน ส่วนที่ปกคลุมด้วยเกล็ดมีเพียงลำตัวช่วงล่าง
ของมัน ลำตัวช่วงบนนั้นนอกจากจะไม่มีเกล็ดแล้วยังเป็นผิวหนังเรียบลื่น
ที่ไม่มีขนสักเส้น ทั้งยังมีแขนสองข้าง และมือแต่ละข้างก็มีห้านิ้ว - โอ
นี่มันอะไรกัน สิ่งมีชีวิตเพี้ยนพิลึกนี่คืออะไร...

จากนั้นไม่นาน คำว่า “นางเงือก” ก็ผุดขึ้นในหัวของผม

นางเงือก...

หรือว่าสิ่งนี้นือนางเงือก นี่หรือนางเงือก

ผมนึกถึงนางเงือกในตำนานที่อาศัยอยู่ในทะเลสาบคาเกมิ หรือว่า
มันคือ...เนื้อของมันคือวัตถุดิบที่แท้จริงของอาหารใน “งานเลี้ยงของดาเรียว”
ซึ่งจัดขึ้นปีละครั้ง

รูปลักษณ์ของมันตรงกับ “นางเงือก” ไม่ผิดเพี้ยน หากเทียบกับมนุษย์
ความยาวลำตัวน่าจะพอๆ กับส่วนสูงของเด็กสามขวบ หากมองด้วยตาเปล่า
จะไม่รู้เลยว่ามันผ่านกระบวนการปรุงแบบใดมา หรือว่าไม่ได้ผ่านกระบวนการ
อะไรเลย อย่างน้อยเท่าที่ดูก็เหมือนจะไม่ได้ถูกนำไปย่างหรือต้มมาก่อน
ดูราวกับยังมีชีวิตอยู่ด้วยซ้ำ

ตั้งแต่ช่วงคอของมันขึ้นไปถูกคลุมไว้ด้วยผ้าคนละผืนกับผ้าสีขาว
ที่คลุมร่างไว้ตอนแรก ลักษณะคล้ายหมวกผ้าคลุมศีรษะสีดำ เพียงคิดจะ
จินตนาการถึงใบหน้าที่อยู่ในนั้นก็พาให้เสียวสันหลังวาบจนตัวสั่น

ผมไม่อาจซัดได้ว่ามันเป็นเพศชายหรือเพศหญิง เพราะลำตัวท่อนบน
ที่เปิดเปลือยนั้นดูเหมือนเรือนร่างของเด็กซึ่งมีความก้ำกึ่งระหว่างสองเพศ
โดยทั่วไปแล้วหากพูดถึงนางเงือก คนส่วนมากย่อมนึกถึงผู้หญิงเป็นหลัก

ดังนั้นสิ่งที่ซ่อนอยู่ใต้ผ้าคลุมอาจเป็นใบหน้าของเด็กหญิงวัยไร้เดียงสาก็ได้ หรือจะเป็นศิระของมนุษย์ปลาน้ำสดสยองที่ผสมผสานระหว่างคนกับปลา กันนะ

ผู้เฒ่าโอนิมารุเดินมาที่ข้างโตะอีกครั้งหลังจากถอยหลบเข้าไปในความมืดตรงมุมห้องแล้วครั้งหนึ่ง ในมือถือมีดหันเนื้อซึ่งใบมีดมีความยาวราวสี่สิบเซนติเมตร

ผมนั่งตัวเกร็งแข็งที่อยู่อยุบนเก้าอี้ ทำได้เพียงเฝ้าดูการเคลื่อนไหวนั้นอย่างลุ้นระทึก

คมมีดจ่อเข้าไปใกล้ช่วงท้องของนางเงือกที่อยูบนจาน - บริเวณรอยต่อระหว่างเกล็ดกับผิวหนังพอดี จากนั้นก็เสียบลงไปตรงๆ โดยปราศจากเศษเสี้ยวของความลังเล วินาทีนั้นปลายหางของมันกระตุกผิง แต่ขณะเดียวกันร่างกายของมันกลับไม่ไหวติง ผมจึงคาดเดาว่าน่าจะเป็นปฏิกิริยาตอบสนองอัตโนมัติของระบบประสาท

มันคงไม่มีชีวิตอยู่แต่แรกแล้ว - ผมประหลาดใจตัวเองเช่นนั้น มันไม่มีชีวิตอยู่แต่แรก ไม่ได้กำลังจะถูกแลเนื้อทั้งเป็น...

เลือดหลังซึ่มออกมาจากรอยฉีกบนผิวหนังตามการขยับของมีด ในมือผู้เฒ่าโอนิมารุ เป็นเลือดสีแดงเช่นเดียวกับเรา ปลายหางของมันกระตุกติดเพียงครั้งแรกครั้งเดียวเท่านั้น เมื่อเวลาผ่านไป ช่วงท้องของนางเงือกก็ค่อยๆ ถูกผ่าเปิดอย่างประณีตและเริ่มเผยให้เห็นเครื่องในสะท้อนเป็นประกายวาววามอยู่ใต้เนื้อหนัง มันบีบบังคับให้ผมหวนนึกถึงการทดลองผ่าปลาและกบในคาบวิทยาศาสตร์สมัยเป็นนักเรียน

หลังจาก “งาน” เสร็จสิ้น ผู้เฒ่าโอนิมารุก็เช็ดใบมีดที่เปื้อนเลือดและคราบไขมันด้วยชายผ้าของชุดดำที่สวมอยู่ ก่อนถอยกลับเข้าไปยังมุมห้องเหมือนเดิม

- จงเสิร์ฟเข้าไป

เสียงประสานของใครหลายคนดังมาจากริมฝีปากของดาเรียในภาพวาดอีกครั้ง

- จงเสิร์ฟเนื้อนั้นเข้าไป

แต่ผมยังนั่งนิ่งจนอยู่บนเก้าอี้ตัวเดิม ร่างของนางเงือกที่ถูกผ้าห่ม
อยู่บนจานใบใหญ่ช่างแจ่มชัด สมจริง และสยดสยองเหลือใจ แม้ถูกชูเชิญ
ให้ “กินเข้าไป” ลักเพียงใดก็ไม่อาจทำตามคำสั่งได้

ผมเบือนหน้าหนีจากจานแล้วหลับตาลง โคลงศีรษะไปมาพลงภาวนา
ให้ฝันร้ายครั้งนี้รีบจบลงเสียที จากนั้นก็ค่อยๆ เปิดเปลือกตาขึ้นด้วยความ
หวาดหวั่น

ภายในห้องเกิดความเปลี่ยนแปลงไปอย่างมาก

แต่เดิมไม่มีใครอยู่ที่โต๊ะนอกจากผม ทว่าตอนนี้เหล่าสมาชิกตระกูล
อูราโตะแต่ละคนต่างนั่งเก้าอี้ตำแหน่งเดียวกับใน “งานเลี้ยง” เมื่อคืนโดย
พร้อมหน้าพร้อมตา ทั้งเจ้าคุณาสโนอย่างริวชิโร ทั้งมิอิและลูกสาวฝาแฝด
ของเธอ ทั้งเซจุนกับโมวะ และคิโยชิที่นั่งคั่นกลางระหว่างทั้งสอง รวมถึง
เก็นจิด้วย

- จงเสวยรับเข้าไป

ริมฝีปากทั้งแปดขยับอ้าอย่างพร้อมเพรียงขณะเอ่ยถ้อยคำเดียวกัน

- จงเสวยรับเนื่อนั้นเข้าไป

ทั้งแปดคนพากันยืนขึ้นและต่างยื่นมือออกไปยังจานใบใหญ่บนโต๊ะ
พวกเขาคว้าจับส่วนท้องของนางเงือกบนจานที่ถูกบรรจุผ่าออกอย่างละเอียด
บางคนฉีกทั้งเนื่อนั้น บางคนล้วงควักเครื่องใน แล้วพวกเขาก็เดินเรียบเรียบ
มารวมกันตัวแถวๆ ที่นั่งของผมซึ่งเป็นคนเดียวที่ยังนั่งนิ่งแข็งค้างและไม่ได้
เข้าร่วมกิจกรรมนั้น

- จงเสวยรับเข้าไป

ริวชิโรพูดแล้วยึดชิ้นเนื้อในมือใส่ปากผม

- จงเสวยรับเข้าไป

เก็นจิพูดแล้วยึดเศษเครื่องในที่ถืออยู่ในมือใส่ปากผม

ผมไม่อาจต่อต้านแข็งขันได้เลย มือของเซจุน มือของมิอิ มือของโมวะ
มือของมิโดริกับมิโอะ และมือของคิโยชิ...ต่างถือชิ้นเนื้อและเศษเครื่องในมายัด
ใส่ปากผมตามลำดับ ทุกครั้งที่พวกมันเข้าปาก ผมทำได้แค่ฝืนบดเคี้ยวและ
กระเดือกลงคอดพลงสู้รบกับความคลื่นเหียนสะอิดสะเอียนที่หนักหนาสาหัส

ระหว่างนั้นผมเริ่มหายใจไม่ออก น้ำตาเอ่อล้นจากเบ้า แต่ผมจำต้องกลืนมันลงคอต่อไปเรื่อย ๆ โดยไม่หยุดพัก

ผมสัมผัสได้ทั้งกลิ่นคาวปลาและกลิ่นคาวเลือด มันมีรสฝาดเล็กน้อย แต่ขณะเดียวกันก็หวานเล็กน้อยอย่างบอกไม่ถูก...นี่คือรสชาติของเนื้อนางเงือกอย่างนั้นหรือ เมื่อกินเนื้อนี้เข้าไป กินจนหมดสิ้นแล้ว ผมจะกลายเป็น “พวกเดียวกัน” กับพวกเขาใช่หรือไม่

- และ ณ บัดนี้

เจ้าคฤหาสน์กลับไปยังที่นั่งของตนแล้วกวาดตามองทุกคนในห้อง ด้วยนัยน์ตาขาวขุ่นก่อนเปล่งเสียงทุ้มต่ำที่เปี่ยมด้วยแรงกดดัน

- ถึงเวลายลโฉม “ใบหน้า” แห่งคำคินนี้แล้ว

เขาประกาศก้องแล้วลุกขึ้นเอื้อมมือไปยังจานใบใหญ่บนโต๊ะเพื่อตักผ้าสีดำนวลยวมหวกผ้าคลุมศีรษะที่ปิดซ่อนตั้งแต่ช่วงคอของนางเงือกขึ้นไป

สิ่งที่ปรากฏคือใบหน้าที่ของมนุษย์ ทั้งยังเป็นคนที่ผมรู้จักดี...ไม่สิ ไม่เพียงรู้จักดี แต่เป็นคนที่ผมใกล้ชิดที่สุดนับแต่ถือกำเนิดมา และน่าจะรู้จักตัวตนทุกซอกมุมมากกว่าใครคนใดในโลก...โอ อะไรกันนี้ มันคือ - สิ่งที่อยู่ตรงนั้นคือใบหน้าที่ของผมไม่ใช่หรือ ใบหน้าที่ของผมคนนี้เองไม่ใช่หรือ

ผมแหกปากร้องสุดเสียงเมื่อถูกรอบงำด้วยความกลัวและความตื่นตกใจ ทว่าเสียงร้องนั้นไม่ได้ดังจากปากของผมที่อยู่ตรงนี้ มันแผดลั่นออกจากปากของนางเงือกผู้มีใบหน้าที่เหมือนผมซึ่งนอนแนบจมกองเลือดอยู่บนจานใบใหญ่

- ตกใจมากเลยเธอ ท่านชาย

สองพี่น้องฝาแฝดพูดแล้วหัวเราะคิกคัก

- ไม่ชอบถูกทำให้ตกใจหรือเปล่า

ผมยังแหกปากร้องต่อไป และเสียงร้องก็ยังแผดกึกก้องจากปากของนางเงือกต่อไป

ผมลุกพรวดจากเก้าอี้เหมือนคนสติแตก แล้วรีบวิ่งตรงไปยังประตูห้องเพื่อหนีออกจากที่นี่ให้เร็วที่สุด ทันใดนั้นก็รู้สึกว่ามีบางอย่างกำลังลุลกลึกอยู่แถว ๆ เท้า

เมื่อก้มมองก็เห็นว่าสิ่งที่อยู่บนพื้นคือหวัะโหลกที่เลอะคราบดินโคลน และไม่ใช่แค่นั้น พื้นห้องทั้งหมดเคลื่อนกลาดไปด้วยชิ้นส่วนกระดุกเปลือยโล้น จำนวนนับไม่ถ้วน สิ่งนี้ – สิ่งเหล่านี้ทั้งหมดคือกระดุกมนุษย์หรือเปล่า หรือจะเป็นกระดุกของบรรดานางเงือกในอดีตที่เคยถูกกินใน “ห้องจัดงานเลี้ยง”...

ภาพที่เห็นทำให้ผมไม่อาจยับตัวไปไหนได้แม้แต่ก้าวเดียว ความหวาดหวั่นล้นเกล้าทำให้ผมแหกปากร้องขึ้นมาอีก แล้วเสียงร้องก็แผดลั่นจากปากของนางเงือกที่นอนจมกองเลือดอยู่บนจานเหมือนเดิม ใบหน้าที่เหมือนกับผมบิดเบี้ยวเหยเกิดความพรั่นพรึงอย่างถึงที่สุด ปากอ้ากว้างจนแทบฉีกขาด...เพียงพริบตาก็มีบางอย่างกระดืบคลานขยุกขยิกออกมาจากมุมหนึ่งของช่องปากนั้น เป็นสิ่งมีชีวิตลำตัวเรียวยาวสีดําขลับแวววาว...

...มันคือตะขาบ

ทันทีที่ผมตระหนักได้ ปากของนางเงือกก็อ้ากว้างยิ่งขึ้นจนฉีกเป็นแนวยาวถึงใบหูโดยไม่ใช้เพียงการอุปมา

จากนั้นตะขาบจำนวนมหาศาลก็พากันไต่พруหลังไหลจากปากนั้น ราวกับน้ำมันดํามะเมื่อมกำลังผุดทะลักออกมา

เพียงไม่กี่วินาที โต๊ะอาหารก็เต็มไปด้วยตะขาบฝูงใหญ่

ระหว่างที่ผมเฝ้ามองภาพนั้น พวกมันก็ไหลหลากร่วงกราวลงบนพื้น และแตกฮือกระจ่ายไปทั่วห้อง ยกโขยงกันไต่คลานขึ้นมานบนร่างกายของผม ที่ยืหนึ่งค้างอยู่กับที่...

...ความเจ็บแปลบแปลนปลาบ

ที่แขนขวา

ที่แขนขวาวบริเวณข้อพับ – อีกแล้วหรือ ผมถูกละเลาะจากเขี้ยวพิษของสัตว์ขาปล้องนำขาดแขนงตัวนี้อีกแล้วหรือ...

“...ว๊าก”

ผมร้องตะโกนสั้นๆ พร้อมกับดีดตัวยกร่างกายท่อนบนขึ้น ในที่สุดก็ล้มตาดันจากฝันร้ายอันยาวนานเสียที

“ไม่เป็นไรแล้ว ชูยะคุง”

เสียงของเก็นจิแว่วอยู่ไม่ไกล

“ไม่เป็นไรแล้ว อยู่หนึ่งๆ”

“– คุณเกินจิ”

“เอาละ นอนลงไปเหมือนเดิมเถอะ”

ผมอยู่บนเตียงในห้องห้องหนึ่งโดยมีผ้าห่มเนื้อหนาคลุมตัวไว้ รับรู้ได้ว่า
อย่างน้อยร่างกายก่อนบนน่าจะไม่ได้สวมเสื้อผ้าวะไรอยู่เลย

“นอนลงเถอะ ชูยะคุง”

ผมเอนตัวเอาศีรษะวางบนหมอนตามที่เขาบอก

เกินจิอยู่ไม่ห่างจากผม เขานั่งอยู่บนขอบเตียงหลังเดียวกัน แต่ไม่รู้
ทำไมมือซ้ายของเขาจึงจับแขนขวาผมไว้แน่น

“คุณเกินจิ...”

ผมรู้สึกถึงความเจ็บปวดที่ไม่น่าพอใจ

ความเจ็บปวดตรงแขนขวาที่เกินจิจับไว้ บริเวณข้อพับของแขนข้างนั้น –
แต่ไม่ใช่ความเจ็บแปลบแบบเดียวกับที่สัมผัสได้ตอนตื่นจากความฝันเมื่อครู่

“เอ่อ คุณเกินจิ ทำอะไรครับ”

“ไม่ต้องกลัว อยู่หนึ่งๆไว้”

เกินจิบอกผมแล้วออกแรงจับแขนให้แน่นขึ้นอีก ผมอยากรู้ต้นเหตุ
ของความเจ็บปวดจึงยันตัวขึ้นนั่งอีกครั้งแล้วมองไปที่มือของเกินจิ ก่อนจะ
เห็นสิ่งนั้นในที่สุด

มันอยู่ตรงข้อพับแขนขวาที่เกินจิจับไว้ เข็มสีเงินกำลังถูกดึงออกจาก
เส้นเลือดดำซึ่งปูดโปนซึมซัดอยู่บนผิวหนังขาวเผือกของผม

3

ผมเข้าใจได้ทันทีว่าแท้จริงแล้วเข็มสีเงินนั้นคือส่วนหนึ่งของเข็มฉีดยาที่เกินจิ
ถือไว้ในมือขวา

หรือว่าเขาจะฉีดยาเพื่อรักษาอาการบางอย่างให้ระหว่างที่ผมหมดสติ
แม้รู้สึกตะขิดตะขวงอย่างบอกไม่ถูก แต่ผมก็พยายามคิดและเข้าใจไปใน
ทางนั้นเป็นอันดับแรก

เกินจิปล่อยมือจากแขนของผมแล้วลุกจากขอบเตียง ตอนนั้นผม
เหลือบไปเห็นของเหลวที่ยังเหลือค้างอยู่ในกระบอกฉีดยานิดหน่อย อาจเป็น
เพราะผมผวาเหือกติดตัวขึ้นมากะทันหัน ของเหลวที่เตรียมไว้ในั้นจึงเข้าสู่
ร่างกายได้ไม่หมด – เอ...ว่าแต่ทำไมมันถึงมีสีแบบนี้ ของเหลวที่ผมเห็นเป็น
สีแดงเข้มและดูข้นหนืดราวกับ...ใช่แล้ว ราวกับเลือดสดๆ ที่เพิ่งออกมาจาก
ร่างกายคน

ความหวาดระแวงพลันก่อตัวเล็กลง แต่ผมไม่ได้ครุ่นคิดติดใจกับมัน
มากไปกว่านั้น ไม่สิ ต้องบอกว่าทำไมได้มากกว่า เพราะผมเพิ่งรู้สึกตัวตื่น
สติสัมปชัญญะจึงค่อนข้างเลือนราง นอกจากนี้เศษเสี้ยวความรู้สึกรู้สึกที่ตกค้าง
มาจากฝันร้ายยังเกาะแน่นติดหนึบอยู่ในหัว ทำให้ไม่อาจจดจ่อความคิดกับ
เหตุการณ์จริงตรงหน้าได้เท่าไรนัก

ผมเบนสายตาลับมามองแขนขาของตัวเอง

หยดของเหลวสีแดงสดซึมจากหลอดเลือดดำที่ถูกเข็มปักใส่เมื่อครู่
มันพองขยายและทำท่าจะไหลลงมาในอีกไม่ช้า มีกลิ่นฉุนของแอลกอฮอล์ไซย
อยู่จางๆ ผมยังรู้สึกเจ็บแปลบตรงจุดนั้นพร้อมกับสัมผัสได้ถึงความเย็นเยียบ

เกินจียื่นมือมาแล้วใช้สำลีแผ่นกดทาบทตรงรอยแผลจากเข็มฉีดยา
เขาแปะพลาสติกเฮอร์ทัสเพื่อตรึงมันไว้และจับแขนของผมให้พับขึ้น

“อยู่นิ่งๆ แบบนี้ไปก่อน”

เขาบอกเช่นนั้น

“อาละ ที่นั่นนอนลง”

ผมเอนหลังวางศีรษะลงบนหมอนอีกครั้งตามคำสั่ง

“นายร้องละเมอเสียงดังเลยนะ ชูยะคุง”

เกินจิจ้องมองใบหน้าของผมพลงย้ายไปนั่งบนเก้าอี้สตูลที่วางอยู่
ข้างเตียง

“เจอฝันร้ายแบบไหนมาล่ะ”

ผมอ้าปากเตรียมตอบ แต่เสียงติดขัดจะงักอยู่ในลำคอ ความทรงจำ
ของฝันร้ายเมื่อครู่ที่คล้ายจะคลุมเครือเลือนรางลงเรื่อย ๆ นั้นเริ่มวนกลับมา
ปรากฏเป็นภาพในจิตใจอย่างแจ่มชัดสมจริง ผมเบือนหน้าหนีจากสายตาของ

เกินจิเพราะเกิดกลางสังหารณ์ว่าหากอธิบายสิ่งเหล่านั้นออกไปเป็นถ้อยคำก็จะถูก
จุดลากกลับไปสู่ฝันร้ายเรื่องเดิมอีกครั้งในทันที ผมจึงทำได้แค่ส่ายหน้าเบาๆ
เพียงครั้งเดียวขณะที่ศีรษะยังอยู่บนหมอน

เกินจิเห็นดังนั้นจึงเปรยขึ้นว่า “อย่าบอกนะ...” พร้อมกับทำหน้าหัว
คิ้วขมวด

“อย่าบอกนะว่านาย...นี่ชู่ยะคอง ยังจำได้ใช่ไหมว่าเกิดอะไรขึ้นบ้าง”

เขากามพลางยื่นหน้ามาใกล้คล้ายตามติดสายตาของผมที่พยายาม
เบนหนีอยู่ตลอด

“ตัวเองเป็นใคร ที่นั่นที่ไหน วันนั้นวันที่เท่าไร เกิดอะไรขึ้นบ้างก่อนที่
นายจะหมดสติไป คงไม่ได้ลืมเรื่องทั้งหมดนี้ไปแล้วหรอกนะ...”

อ้อ จริงสิ เก็นจิคงอดไม่ได้ที่จะนึกถึงสถานการณ์หลังอุบัติเหตุ
เมื่อเดือนเมษายนที่ทำให้เราได้พบกันครั้งแรก เมื่อเห็นปฏิกิริยาตอบสนอง
อันเลื่อนลอยของผม เขาคงเป็นกังวลขึ้นมากะทันหันว่าเหตุการณ์อาจซ้ำรอยเดิม
กังวลว่าผมอาจสูญเสียความทรงจำทั้งหมดไปอีกครั้งหลังได้สติฟื้นคืนมา

สิ่งที่ชื่อว่าความทรงจำนั้น

ตัวตนมันหาคงอยู่ไม่

เลี้ยวหนึ่งจากบทวีชื่อ “สิ้นสติ” ของนากาฮาระ ชู่ยะ ค่อยๆ ผุดขึ้น
ในห้วงความคิดก่อนซึ่มหายไปเหมือนหยดน้ำ

ฉันเยื้องย่างเวียนวน

พลางสับสนหน้ามืดตาลาย

“ที่นั่นที่ไหนครับ”

ผมไม่ได้ตั้งใจถามแบบนี้เพื่อกระตุ้นความกังวลของเกินจิให้เพิ่ม
มากขึ้นแต่อย่างใด

“ตอนนี้...”

มันเป็นเพียงคำถามที่สอดคล้องกับสถานการณ์ตรงหน้า

ผมยังจำได้ว่าตัวเองเป็นใคร (...ตัวเองเป็นใคร นั่นกลายเป็นคำถามเด่นชัดที่รุดตบเข้ามาในจิตใจ) และรู้ว่าตอนนี้ผมอยู่ในยุทธศาสตร์ตระกูลอุราโตะ ซึ่งผู้คนเรียกขานกันว่ายุทธศาสตร์มืด ทั้งยังนึกย้อนลงลึกไปถึงรายละเอียดปลีกย่อยได้ว่าเกิดอะไรขึ้นบ้างก่อนที่จะผมจะหมดสติ (ฉับพลันก็ถูกสุบก๊าสกลับลงสู่ห้วงโกลาหลอีกครั้ง...) แต่แน่นอนว่าหลังจากนั้น – หลังจากผมล้มพับลงกลางดินโคลนนิมยวบตรงหน้า “บ่อกระตุกมนุษย์” สุดสยองและสติสัมปชัญญะก็เริ่มลอยห่างออกจากโลกความเป็นจริง – เหตุการณ์อื่นทั้งหมดย่อมอยู่นอกเหนือขอบเขตความทรงจำของผม ฉะนั้นแล้ว...

“ที่นี่ที่ไหนครับ ห้องนี้คือที่ไหน”

ผมถามเกินจิกอีกครั้งโดยเติมรายละเอียดให้ชัดเจน

“ตอนนี้คือ...ผมหมดสติไปนานแค่ไหนหรือครับ”

“ชั้นสองของ ‘เรือนเหนือ’ ห้องนอนฉันเอง”

เกินจินตนาการหน้าผอนคล้ายเหมือนโล่งใจเล็กน้อยก่อนเชยิบใบหน้าถอยออกไป

“ตอนนี้เข้าสู่วันใหม่เป็นวันศุกร์ที่ 26 แล้วละ ส่วนเวลาก็ประมาณตีหนึ่งกว่า เท่ากับว่านายหลับยาวไปราวๆ ห้าชั่วโมง”

“ห้าชั่วโมง...”

ช่วงเวลาที่ยาวไปจากการรับรู้ (เข้าสู่วันใหม่เป็นวันที่ 26...วันที่ 26 กันยายน ตอนนี้...) ยากจะชี้ชัดว่าสั้นหรือยาวนาน เกินจินตนาการอยู่ใกล้ๆ มาตลอดเลยหรือ – ไม่หรือก ไม่มีทาง หากพิจารณาจากภาพรวมของสถานการณ์ที่เกิดขึ้นแล้ว เรื่องนั้นไม่น่าเป็นไปได้

“ตอนนี้รู้สึกยังไงบ้างละ มีอาการเหมือนเป็นไข้หรือคลื่นไส้บ้างมั๊ย”

พอได้ยินคำถามนั้น ผมตั้งสติพยายามตรวจสอบสัมผัสรับรู้ของตัวเอง ไม่มีทั้งไข้และความคลื่นเหียน ไม่หนาวสั่นและไม่ปวดหัว ผมจึงตอบว่า “ครับ” ไปก่อน แต่นั่นก็ไม่ได้หมายความว่าร่างกายและจิตใจสมบูรณ์เต็มร้อย

อาการเจ็บตื้อๆ ตรงรอยแผลจากเข็มฉีดยาที่ข้อพับแขนขวาเริ่มทุเลาลงทีละนิด ส่วนทางกับความรู้สึกของอวัยวะอีกข้างหนึ่ง – ความเจ็บปวดในอีก

รูปแบบเริ่มก่อตัวชัดเจนเรื่อย ๆ บริเวณใจกลางของหลังมือข้างซ้ายราวกับมันเพ่งขึ้นได้ว่าต้องแสดงตัว อาจไม่ถึงกับทนไม่ไหว แต่เป็นความปวดตบที่รุนแรงเอาเรื่อง ไม่ต้องสงสัยเลยว่าอะไรคือสาเหตุที่ทำให้ผมรู้สึกเจ็บปวดตรงจุดนั้น

“เจ็บมือข้างนั้นใช่ไหม”

เกินจิริ้งทักในทันใด ไม่แน่ใจว่าเป็นเพราะเขาเห็นผมขยับมือซ้ายขยุกขยิกอยู่ใต้ผ้าห่มหรือเป็นเพราะเห็นผมทำหน้านิ่วด้วยความทรมาน

“นายถูกตะขาบกัดสองที่คือตรงหลังมือกับข้อมือ เรียกได้ว่าโชคริมากแล้วที่โดนแค่นั้น เพราะเท่าที่ฉันเห็นคือมีตัวใหญ่ ๆ อย่างน้อยห้าหกตัวเลยละ นายดันดวงช่วยเอามือเหย่งลงไปตรงที่ตะขาบอยู่รวมกันเป็นฝูงพอดีนะ”

ผมร้องครางว่า “โอ้ย...” ทันที เพียงลองนึกถึงสถานการณ์ตอนนั้นขึ้นมาเป็นภาพราง ๆ ในหัวก็ขนลุกเกรียวไปทั้งตัว

ผมมีประสบการณ์โดนผึ้งต่อยครั้งหนึ่งเมื่อตอนเด็ก แต่นี่เป็นครั้งแรกที่โดนตะขาบเล่นงาน ความเจ็บปวดแสนสาหัสในเสี้ยววินาทีแรกอาจคล้ายคลึงกันก็จริง แต่ผลกระทบทางความรู้สึกจากภาพที่เห็นช่างต่างกันราวฟ้ากับเหว ผมคงต้องเตรียมตัวเตรียมใจว่าฝันร้ายที่เต็มไปด้วยฝูงสัตว์ขาปล้องไต่ยั้วเยี้ยน่ารังเกียจนั้นอาจเวียนวนกลับมาสร้างความทุกข์ระทมให้ผมไปอีกพักใหญ่

“หมอโนกุจิเป็นคนปลุมนยาบาลเบื้องต้นให้นายนะ คิดว่าคงไม่ต้องกังวลอะไรแล้ว ความจริงถ้ารักษาไม่ดีอาจเกิดภาวะเนื้อตายได้เลยละ แต่อย่างน้อยพิษตะขาบก็ไม่ทำให้ถึงแก่ชีวิต แล้วดูเหมือนนายก็ไม่มึ่ใช้ด้วยคงไม่เป็นไรหรอก”

“...”

“จุดที่โดนกัดจะบวมและเจ็บไปอีกพักหนึ่ง แต่ไม่นานก็ดีขึ้น ยังไงก็อดทนไปก่อนแล้วกันนะ”

“- ครับ”

ผมพยักหน้าพลางขยับมือซ้ายใต้ผ้าห่มอีกครั้ง รับรู้ได้จากประสาทสัมผัสว่ามีผ้าพันแผลเหนือหน้าพันไว้ตั้งแต่บริเวณหลังมือกับฝ่ามือลงมาถึง

ข้อมือ ผมรู้สึกถึงความบวมของมันด้วย นอกจากนี้พอได้ยินว่าต้นตอของความเจ็บปวดมีอยู่สองตำแหน่งก็คล้ายจะสัมผัสถึงมันได้อย่างชัดเจน

“มีตะขาบ...เยอะเหวอครับ เกะนี่นะ”

ผมถามทั้งที่ตัวเองก็รู้สึกว้าวุ่นเป็นคำถามที่โง่เขลาเหลือเกิน เก็นจิตอบพร้อมกับยิ้มเจื่อนๆ

“อยู่ในหุบเขาลึกก็แบบนี้แหละ เอาแค่นกเกาะอย่างเดียวนะ ถ้ามีถึงร้อยสองร้อยตัวก็ไม่ใช่เรื่องแปลกเลย แถมนกที่มันยังเข้ามาในคฤหาสน์ด้วย คนที่นั่นเคยค่อนข้างชินชาแล้วละ แต่เห็นที่ไรก็รู้สึกว้าวุ่นสิ่งมีชีวิตที่ดูเจริญตาเท่าไรนั่นะ”

“- ครับ”

“ตัวที่กัดคนาคือตะขาบหัวแดงนะ ส่วนหัวของมันเป็นสีแดงเข้มก็เลยเรียกกันแบบนั้น ความจริงมีตัวคล้ายๆ กันที่เรียกว่าตะขาบหัวน้ำเงินอยู่ด้วย แต่พวกหัวแดงจะตัวใหญ่กว่า ความยาวลำตัวคงประมาณสิบห้าเซนติเมตรได้ละมัง ถือเป็นตะขาบขนาดใหญ่ที่สุดในญี่ปุ่นเลยละ”

สิบห้าเซนติเมตร...ไม่ผิดแน่ ผมคิดว่าตัวมันน่าจะใหญ่ขนาดนั้นจริงๆ ไม่สิ บางทีอาจใหญ่กว่านั้นด้วยซ้ำ

ผมเกิดอาการขนลุกเกรียวไปทั้งตัวเป็นระลอกที่สองขณะพยายามส่ายหน้าโดยที่ศีรษะยังอยู่บนหมอนเพื่อบอกเป็นนัยว่า “พอเถอะครับ” ทว่าเก็นจิดูจะไม่ใส่ใจเรื่องนั้น เขายังคงอธิบายเกี่ยวกับตะขาบต่อไปด้วยท่าทางเหมือนต้องการอวดภูมิความรู้อย่างไรชอบกล

“เห็นแบบนี้ก็เถอะ ตะขาบนั้นเป็นสิ่งมีชีวิตที่รุกรานครว้มากเลยนะ ตัวเมียจะออกไข่ที่ละหลายสิบฟองในช่วงต้นฤดูร้อน หลังจากนั้นก็คอยเฝ้าดูแลต่อไปถึงสองเดือนโดยไม่กินอะไรเลย จนกระทั่งไข่ฟักเป็นตัวอ่อนแล้วออกจากรังไปได้โดยปลอดภัยนั่นแหละ ช่างเป็นความรักของแม่ที่แสนยิ่งใหญ่จริงๆ นะ”

“...”

“นั่นละว่าตามทฤษฎีแล้วคงเป็นแค่พฤติกรรมที่มันแสดงออกด้วยแรงกระตุ้นตามสัญชาตญาณ การนิยามสิ่งนั้นว่าเป็น ‘ความรักของแม่’

ด้วยมุมมองของมนุษย์ก็เลยดูเหลวไหลไร้สาระไปหน่อย แต่ยังไงก็เถอะนะ ชูยะคุง พอลองเปรียบเทียบกับสิ่งต่างๆ ในธรรมชาติแบบนี้แล้ว ก็เห็นได้ชัดเลยว่ามนุษย์อย่างเราเป็นสิ่งมีชีวิตที่ผิดเพี้ยนและแปลกพิลึกแค่ไหน แต่ถึงจะตระหนักได้ตอนนี้ก็เปลี่ยนแปลงอะไรไม่ได้แล้วนะนะ”

“– ครับ”

“เอาเป็นว่าช่างมันเถอะ”

เกินจียิตัวขึ้นหลังจากโน้มนามาทางเตียงอยู่พักหนึ่ง เขาจ้องหน้าผม พลองใช้ฝ่ามือขวาสัมผัสผิวกายเรียบแหลมของตัวเอง เครื่องแต่งกายของเขายังเป็นชุดดำทั้งตัวที่ประกอบด้วยกางเกงสีดำ เสื้อเชิ้ตแขนยาวสีดำ และเสื้อคาร์ดิแกนสีดำเหมือนเดิม แต่ทุกชิ้นที่กล่าวมาล้วนเป็นคนละตัวกับเสื้อผ้าที่ใส่เมื่อห้าชั่วโมงก่อน เนื่องจากเกินจียีออกไปตากฝนข้างนอกมาจนตัวเปียกโชก จึงไม่แปลกที่เขาจำเป็นต้องเปลี่ยนเครื่องแต่งกายทั้งหมดเมื่อได้กลับเข้ามาในอาคารแล้ว

“ฉันลำบากแทบรากเลือดเลยนะจะบอกให้ นายดันหมดสติไปตั้งตรงนั้น กว่าจะพากลับมาถึงคฤหาสน์ได้ก็เล่นเอาหมดแรงเลยละ ตอนเกิดอุบัติเหตุเมื่อเดือนเมษายนยังไม่หนักเท่านี้เลยมั้ง เพราะอย่างน้อยก็เรียกรถพยาบาลได้”

“– ขอโทษจริงๆ ครับ”

ผมถอนหายใจอย่างอ่อนแรง

“ผมเองก็นึกไม่ถึง...”

“เอาเถอะ ยังไงมันก็ที่สุดวิสัย ตอนแรกฉันเครียดอยู่เหมือนกันว่าจะเป็นเรื่องใหญ่หรือเปล่า แต่ดูเหมือนสถานการณ์จะไม่ได้เลวร้ายถึงขั้นที่กังวลนะนะ – โลงออกไปที”

เกินจียูดย้ำอีกครั้งว่า “โลงออกไปทีนะ” แล้วลดมือลงจากคาง ก่อนเอื้อมมาทางผมช้าๆ เขาใช้ปลายนิ้วเกี่ยวเส้นผมยุ่งฟูข้างศีรษะของผม ทันใดนั้นก็ค่อยๆ ลากนิ้วไล่ไปตามแก้มอย่างแผ่วเบา ผิวสัมผัสที่มือของเขาเย็นเฉียบ ผิดวิสัยประหนึ่งไม่ใช่มือของมนุษย์ที่ยังมีลมหายใจ

4

“ขอถามให้แน่ใจอีกครั้งนะ ชูยะคุง ตอนนี้นายไม่มีอาการผิดปกติอะไร
แค่รู้สึกเจ็บที่มือซ้ายอย่างเดียวใช่ไหม?”

“– ครับ คิดว่าไม่มีนะ”

“เยี่ยม” เก็นจิพูดแล้วพยักหน้า

“ฉันให้คุณชิโนบุเอาเสื้อผ้านายไปซักหมดแล้ว นาฬิกาข้อมือของนาย
อยู่ตรงนั้น – บนโต๊ะข้างเตียงนั่นแหละ แต่บุหรีในกระเป๋าเสื้อเชิ้ตมันเปียกโชก
จนหมดสภาพเลยนะ ฉันเลยทิ้งๆไปซะ ถ้าอยากสูบก็มาเอาที่ฉันได้”

“อ้อ ครับ”

“ส่วนเรื่องเสื้อผ้า เอาเป็นว่าใช้ชุดนอนของฉันไปก่อนแล้วกัน หรือ
จะให้ไปหยิบจากกระเป๋าสัมภาระของนายละ จะได้เอาบุหรีช่องใหม่มาให้
ด้วยเลย”

“อ๊ะ ไม่เป็นไรครับ เดี่ยวผมไปหยิบเองทีหลัง”

ผมไม่อยากจะสูบบุหรี่แม้แต่หน่อย ส่วนเสื้อผ้าที่ใช้แก้ขัดจะเป็นชุดไหน
ก็ได้ ปัญหาหลักในตอนนี้เป็นผมคอกแห้งเป็นผง แห้งผากจนแทบไม่เหลือ
น้ำลายให้กลืน แห้งเสียจนเปล่งเสียงให้ชัดเจนไม่ได้

เมื่อผมบ่นเรื่องนั้น เก็นจิก็ก็นึกจากเก้าอี้สตูลเดินไปยังหน้าต่างดูเต็ยริมผนัง
แล้วหยิบเหยือกน้ำที่วางอยู่ด้านบนรินใส่ถ้วยชาถือกลับมาให้ ผมกัดฟันทนรับ
ความเจ็บปวดตรงมือซ้ายขณะย่นตัวขึ้นนั่ง ส่วนแขนขาไม่จำเป็นต้องพับไว้
ตลอดแล้ว ผมรับถ้วยชามาดื่มรวดเดียวหมด ในที่สุดก็เริ่มสงบสติอารมณ์
ลงได้ระดับหนึ่ง –

เมื่อนั้นผมจึงเริ่มรับรู้ถึงมัน

รับรู้ถึงความเจ็บปวดของราตรีที่ไม่มีสรรพเสียงอื่นใดนอกจากเสียง
ลมหายใจของผมกับเก็นจิ และเสียงฟั่นเฟือนนาฬิกาที่เคลื่อนขยับบอกเวลา
ทุกวินาทีที่อยู่ ณ จุดใดจุดหนึ่งของห้องนี้

ผมตั้งใจเสียวหูฟังพลางหันมองรอบห้องซ้ำๆ

หากที่นี่คือห้องนอนของเก็นจิ ตำแหน่งของมันก็น่าจะอยู่เหนือ

ห้องดนตรีบนชั้นหนึ่งพอดี ภายในห้องไม่มีหน้าต่าง ส่วนประตูมีเพียงบานเดียวซึ่งอยู่ทางขวามือหากมองจากตำแหน่งของผม ประตูนี้น่าจะเชื่อมกับทางเดินสายหลักบนชั้นสอง แสดงว่าเป็นผังที่ดี ดังนั้นอีกฟากหนึ่งของผนังข้างหลังผมที่หัวเตียงหันเข้าหาก็น่าจะเป็นระเบียบทางเดินของ “ห้องโถงสีแดง”

“พายุบาลลงแล้วเหอครับ”

ผมถามเช่นนั้น เพราะแม้จะลองตั้งใจเงี่ยหูฟังก็ยังรู้สึกถึงความเงียบสงัดที่โอบล้อมราตรีนี้ช่างนิ่งจนไร้ความสั่นไหว นอกจากนี้ไม่มีเสียงฟ้าร้องเลย ยังไม่ได้ยินเสียงลมและเสียงฝนสักนิดเดียว

“อ้อ ในที่สุดก็เงียบสงบเสียทีนะ”

เกินจิตตบแล้วขี้ขอบตาที่ดำคล้ำ

“ฝนน่าจะหยุดตกตั้งแต่สองชั่วโมงที่แล้วละมั้ง แต่วิทยุรายงานว่าอากาศจะยังแปรปรวนไปอีกสักพักนะ”

“ว่าแต่เรื่องไฟดับล่ะครับ”

ทุกองค์ประกอบภายในห้องคุมโทนเป็นเอกภาพด้วยสีดำที่ไร้ความฉาววาวเจกเช่นที่เห็นเรื่อยมา ส่วนเตียงหลังนี้ก็มีขนาดใหญ่โตถึงขั้นนอนพร้อมกันสองสามคนได้สบายๆ เช่นเดียวกับเตียงในห้องนอนของมิโตรกับมิโอะ โคมไฟตั้งโต๊ะติดฝาครอบสีน้ำตาลแดงเปิดไฟส่องสว่างอยู่บนโต๊ะเล็กข้างเตียง ผมมองไปที่แสงเรืองเรืองของมันพลางถามเกินจิต

“ไฟมาแล้วเหอครับ”

“มาเร็วกว่าที่คิดด้วย ไม่ต้องเปลี่ยนไปใช้ระบบผลิตไฟฟ้าภายในเลยละ”

“แล้วโทรศัพท์ล่ะครับ เหมือนเดิมเหอ”

“อืม ยังใช้ไม่ได้เลย”

ในที่สุดผมก็หลุดพ้นจากภาวะสละสลือหลังตื่นนอนและเป็นอิสระจากความรู้สึกที่ตกค้างมาจากฝันร้าย จิตใจเริ่มเข้าสู่ความนิ่งสงบในระดับหนึ่งพอเป็นเช่นนั้นแล้ว แน่นอนว่าความรู้สึกที่เกิดขึ้นตามมาย่อมหนีไม่พ้นความสงสัยใคร่รู้หลายอย่าง เช่นว่าเกิดเหตุการณ์ใดขึ้นบ้างในช่วงห้าชั่วโมงที่ผมหมดสติไป มีที่มามีไปอย่างไรก่อนจะมาถึงจุดนี้ เรื่องราวต่างๆ ที่ผมอยากรู้และควรรู้ต่างหลั่งไหลเข้ามาในหัวอย่างต่อเนื่องจนไม่อาจหยุดได้

“แล้วเด็กผู้ชายคนนั้นล่ะครับ”

ผมถามต่อ

“เด็กคนนั้นเป็นใครครับ เขามาจากไหนและมาที่นี่เพื่ออะไร ทำไมตอนนั้นถึงไปอยู่ในห้องโถงได้ เราวิ่งไล่ตามไปจนเขาจมนม...หลังจากนั้นเป็นยังไงบ้างเธอครับ ตอนนี้อยู่ที่ไหน ทำอะไรอยู่”

“นั่นแหละชื่อยะคุง ฉันถึงได้บอกว่าลำบากแทบรากเลือดล่ะ”

เกินจินตนาการจริงๆ แต่แวตาที่มองมาไม่ได้ยิ้มไปด้วยแม้แต่หยอยหว่างคิ้วของเขาย่นหากันเป็นร่องลึก

“ฉันคงทิ้งเด็กคนนั้นไว้แล้วช่วยแค่นายคนเดียวไม่ได้ จะปล่อยนายไว้ตรงนั้นแล้วพาแค่เด็กกลับมาคนเดียวไม่ได้ หรือปล่อยทิ้งไว้ทั้งสองคนแล้วกลับมาเรียกคนไปช่วยก็ไม่ได้เหมือนกัน จะยื่นรอให้คนมาช่วยนะเธอ เลิกหวังไปได้เลย”

“— ก็จริงครับ”

“สิ่งที่เกิดขึ้นก็คือ อันดับแรกฉันรีบวิ่งกลับมาดูอาการนายก่อนต้องไล่ให้พวกตะขาบออกไปแล้วพุงตัวนายที่อ่อนปวกเปียกขึ้นมา ภู่อู้ง่วงพานายไปไว้ได้ต้นไม้ใกล้ๆ เพราะอย่างน้อยจะได้ไม่โดนฝน...ที่นั่นก็รีบกลับไปหาเด็กคนนั้นที่กำลังดิ้นกระสือกระสออยู่ในแอ่งน้ำที่เหมือนบ่อโคลนถึงจะสติแตกแต่ก็ยังโชคดีที่พยายามปีนกลับขึ้นมาจากบ่อด้วยตัวเองได้ แต่ปัญหาคือหมอนั่นกลัวฉันสุดๆ กว่าจะกล่อมให้สงบก็ทำเอาเหนื่อยใช้เล่นฉันต้องคอยปลอบว่าไม่ต้องกลัว ไม่ต้องหนีไปไหน เพื่อให้เด็กนั้นใจเย็นลงต้องยกเหตุผลร้อยแปดมาเกลี้ยกล่อมให้กลับมามีเหตุผลด้วยกัน...”

— ช่วยด้วย

ผมนึกถึงคำพูดและน้ำเสียงอ่อนโยนเปลี่ยนซึ่งแวมาจากใต้ชุดของเด็กชายที่นั่นเข้าอ่อนทรุดลงไปในแอ่งโคลนราวกับไม่เหลือเรี่ยวแรงใดๆ เวลาล่วงเลยจากตอนนั้นมาเพียงห้าชั่วโมง แต่ช่างน่าแปลกที่ผมกลับรู้สึกว่ามันเป็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นเมื่อหลายวันมาแล้ว

— ช่วยผมด้วยครับ ได้โปรดเถอะ ผม...ผมนะ ผมไม่ได้...

“ฉันต้องแบกคนหมดสติอย่างนายขึ้นหลังพร้อมกับจู๋มมือเด็กคนนั้น

โดยมีแค่แสงจากไฟฉายกระบอกเดียวเป็นที่พึ่ง ดันดันเดินฝ่าท่าฝน เปียกโชก เป็นลูกหมาตกล่น้ำมาจนถึงประตูทางเข้าด้านหลังของ ‘เรือนเหนือ’...เฮ้อ เรียกได้ว่าที่สุดแห่งวิบากกรรมเลยละ”

“– ขอโทษนะครับ”

“ไม่ต้องขอโทษซ้ำแล้วซ้ำเล่าหรอกนะ”

รอยยิ้มเจื่อนของเก็นจิแผ่กว้างไปทั่วใบหน้าขาวซีด เขาหรีตามองมา ราวกับพยายามอ่านความรู้สึกในใจของผม

“แต่สุดท้ายนายก็ฟื้นขึ้นมาอย่างปลอดภัย และดูเหมือนจะไม่ได้เป็นอะไรร้ายแรงด้วย เท่ากับว่าอย่างน้อยฉันก็ได้เห็นน้อยเปล่า”

“– ครับ”

“พอมาถึงคฤหาสน์ก็ได้คนมาช่วยหลายคน โชคดีมากที่ตอนนั้นไฟฟ้ากลับมาใช้งานได้แล้ว”

เก็นจิคาบหูหรีไว้แล้วจุดไฟด้วยไม้ขีด ไฟแช็กคู่มือของเขาคงเปียกฝนจนใช้การไม่ได้ หรือไม่ก็น้ำมันไฟแช็กหมดเกลี้ยงแล้ว

“เราช่วยกันแบกนายขึ้นมาถึงห้องนี้ แล้วหมอโนกุจิกิมาดูแลการให้ มิโตรกับมิโอะเป็นห่วงนายสุดๆเลยละ พวกเธอถึงกับตามมานั่งเฝ้าอยู่พักใหญ่ทีเดียว”

“โอ้...”

“ส่วนเด็กผู้ชายคนนั้น ฉันพาไปนั่งสงบสติอารมณ์ที่ห้องรับประทานอาหารใกล้ๆ ประตูทางเข้าด้านหลัง แล้วขอให้คุณสิริโกะช่วยเฝ้าไว้จนกว่าฉันจะกลับไปอีกที ระหว่างนั้นฉันแวะขึ้นมาดูอาการของนายจนค่อนข้างแน่ใจว่าไม่มีอันตรายถึงขั้นต้องกังวล ก็เลยลงไปอยู่ที่ห้องรับประทานอาหารอีกรอบ เพื่อคุยกับเด็กคนนั้น”

“แล้วไงต่อครับ สรุปว่าเขาเป็นใครมาจากไหน”

ผมถามอย่างเร่งเร้า เก็นจิตอบพลางระบายควันบุหรืล่อยคลั่งด้วยท่าทางไม่เอร็ดอร่อยนัก

“เจ้าตัวบอกว่าชื่ออิจิโรนะ”

“อิจิโร...”

“ใช้ตัวอักษรอิจิที่อยู่ในคำว่าอิจิบะซึ่งแปลว่าตลาด ส่วนตัวอักษรโร อยู่ในคำว่าเมโรที่แปลว่าเร่งแจ่มใส ฉันให้หมอนั้นเขียนใส่กระดาษให้ดูนะ ส่วนนามสกุลคือฮากะ เฟ็งเรียนอยู่ชั้น ม.1 เป็นลูกชายคนเดียวของร้านขายของชำในหมู่บ้าน I***

“ไปไปมาไปครับเนี่ย”

“เรื่องมันยาวนะ หมอนั้นดูท่าจะเจออะไรหนักหนาสาหัสมาพอสมควร เอาแต่กลัวจนตัวสั่นงันงก ความคิดก็ดูจะยังสับสน คุณไม่ค่อยรู้เรื่องเท่าไร ฉันพยายามไล่ถามข้อมูลตามลำดับเหตุการณ์ไปที่ละอย่างจนพอรู้ต้นสายปลายเหตุระดับหนึ่ง แต่ก็ยังมีอีกหลายเรื่องที่ไม่เข้าใจ”

เกินจิตพูดถึงตรงนั้นแล้วเว้นจังหวะเรียบเรียงเล็กน้อยก่อนเอ่ยเบา ๆ ว่า “อืม...” เหมือนเอออออกกับตัวเอง

“แต่อย่างน้อยฉันก็รู้สึกว่ามัน - อิจิโรคงไม่ใช่คนร้ายที่ฆ่าหน้าโมะหรือหอก ดูไม่ใช่พวกที่จะกล้าทำเรื่องร้ายแรงขนาดนั้น แถมยังไม่มีแรงจูงใจอะไรที่พอจะสันนิษฐานได้เลย เจ้าตัวบอกว่าบังเอิญเจอกระจกหน้าต่างที่มีรอยแตกก็เลยแอบเข้ามาใน ‘ห้องโถงสีแดง’ ก่อนจะถูกพวกเราเห็นเข้าและต้องรีบหนีออกไป ดูเหมือนที่หมู่บ้าน I** จะมีเรื่องเล่าขานชวนขนพองสยองเกล้าเกี่ยวกับคนที่อาศัยอยู่ในคฤหาสน์ตระกูลอุราโตะด้วยนะ ไม่รู้เหมือนกันว่าเด็กคนนั้นถูกกรอกหูมาแบบไหน แต่ดูเหมือนจะปักใจเชื่อว่าถ้าถูกคนในคฤหาสน์นั้นเจอตัวเข้าก็จะโดนจับกินหรืออะไรทำนองนั้น”

เด็กชายถูกคนในคฤหาสน์ที่ว่าไล่ตามจนต้องหนีหัวซุกหัวซุนท่ามกลางความมืด ลมฝน และเสียงฟ้าร้อง วังพลาน์ไม่หยุดจนในที่สุดก็ไปลงเอยที่ “บ่อกระดุมมนุษย์” คาดเดาได้ไม่ยากเลยว่าจิตใจของเขาต้องเผชิญกับความรู้สึกแบบใด คงไม่ใช่เพียงความกลัวในระดับทั่วไป แต่เป็นความสยดสยองสุดขีดที่อาจถึงขั้นทำให้สติวิปลาสเลยทีเดียว -

“ว่าแต่ทำไมเขาถึงมาที่นี่ล่ะครับ”

ผมเอนหลังฟังกับแผงหัวเตี้ย มุ่งสายตาไปที่ปากของเก็นจิแล้วยังคำถามต่อเนื่อง

“มาตั้งแต่เมื่อไหร่ มาได้อย่างไร แล้วมาเพื่ออะไร...”

“เห็นว่าออกจากหมู่บ้านมาเมื่อวานขึ้น-ไม่ลิ ตอนนี่กลายเป็นสามวันก่อนแล้ว - นั่นคือช่วงเช้าของวันที่ 23 นะ วันเดียวกับที่นายมาถึงเลย แล้วก็เป็นวันคารทวิษุวัตที่โรงเรียนหยุดด้วย”

“มาคนเดียวหรือครับ”

“เหมือนจะแบบนั้นนะ หมอนั่นบอกว่าไม่ได้บังเอิญมาถึงที่นี่เพราะหลงทาง แต่ตั้งใจออกจากหมู่บ้านเพื่อมุ่งหน้ามาที่คฤหาสน์แต่แรก คงอยากสัมผัสการผจญภัยเล็กๆ น้อยๆ ตามประสาเด็กผู้ชายวัยนี้นั่นแหละ ประมาณว่าอยากมาลั่นโหม่คฤหาสน์ลึกลับที่ลือกันว่าน่ากลัวให้เหินกับตาตัวเองสักครั้ง”

“ผจญภัย...หรือครับ นี่เอง”

“ข้ามช่องเขาโดเมกิแล้วเดินเท้ามาจนถึงที่นี่เลยละ คงเป็นการเดินทางที่ทรหดน่าดู ไม่รู้เหมือนกันว่าวางแผนหรือคาดการณ์อะไรไว้มากน้อยแค่ไหน แต่ยังไงก็ถือเป็นความคิดที่บ้าบิ่นใช่เล่น”

“อืม...เห็นด้วยเลยครับ”

“อิจิโรมาถึงริมฝั่งทะเลสาบคาเกมิในตอนเย็นของวันนั้น ท้องฟ้ามีเมฆอิมคริมก็จริง แต่ฝนยังไม่ตก เลยนึกไม่ถึงว่าหลังจากนั้นจะมีพายุลูกใหญ่พัดเข้ามา แล้วก็...อ้อ จริงสิ หมอนั่นพูดประมาณว่ามีดินถล่มระหว่างทางทำให้เส้นทางหลักถูกตัดขาดด้วย ที่นี้พออยากจะถอยกลับก็ทำไม่ได้แล้ว”

“ดินถล่มหรือครับ”

“ใช่ แผ่นดินไหวทำให้เกิดดินถล่ม...จู่ๆ หมอนั่นก็โพล่งเรื่องนั้นออกมาถ้าเป็นความจริงละก็ พวกเราเองคงหมดสิ้นหนทางเหมือนกัน ต่อให้สภาพอากาศดีขึ้นและคิดหาวิธีข้ามทะเลสาบไปอีกฝั่งได้ แต่ถ้าเส้นทางข้างหน้าถูกตัดขาดก็จบเห่”

“ดินถล่มรุนแรงระดับไหนครับเนี่ย”

“ไม่รู้สิ ฉันไม่ได้ถามละเอียดขนาดนั้น”

เก็นจิเคาะเก้าอี้ที่หัวเตียงจนแตกตัวลงมาให้ตกในจานเขี่ยบนโต๊ะข้างเตียง ผมغامเพิ่มเติม

“เดินเท้ามาถึงริมฝั่งทะเลสาบนี้ยังพอเข้าใจได้ แต่ข้ามมาที่เกาะยังไงหรือครับ”

“อ้อ เรื่องนั้นนะเธอ”

“ถ้าเป็นช่วงเย็นของวันที่ 23 ชายหนุ่มชื่อเอนามินั่งเรือพายลำนั้นเข้ามาที่นี่ แล้วเรือก็ลอยเท้งเต้งออกไปกลางทะเลสาบแล้วนี่ครับ ส่วนเรือติดเครื่องยนต์ คุณฮิรยามะก็เป็นคนใช้มันในวันถัดมาก่อนจะเกิดอุบัติเหตุอย่างที่เรารู้กันใช่มั้ยครับ”

“ฉันก็ถามเรื่องนั้นไปเพราะนึกสงสัยเหมือนนายนั่นแหละ อิจิโรบอกว่าวันที่ 23 เขากระโดดขึ้นไปบนกระบะท้ายของรถจี๊ปที่อยู่ในลานจอดรถริมทะเลสาบแล้วนอนอยู่ในนั้นทั้งคืน พอถึงตอนบ่ายของวันถัดมาก็ลองเดินอ้อมไปทางด้านหลังทะเลสาบแล้วเจอสะพานลอยน้ำตรงนั้น ก็เลยข้ามสะพานมา...”

“โอ้”

ผมรู้สึกคล้ายมองเห็นความเชื่อมโยงอย่างหนึ่งของสิ่งที่เกิดขึ้น

“เพราะมันสะพานลอยน้ำก็เลย...”

“อิจิโรดันไปเดินข้ามสะพานที่หึ่งเก่าโทรมและอันตรายโดยไม่สนใจคำเตือนบนป้าย มันก็เลยพังและเหวอย่างที่เราเห็นล่ะ”

“และนั่นก็คือตอนบ่ายของวันที่ 24”

“ช่วงเวลาลงล็อกพอดิบพอดี – อิจิโรบอกว่าหลังจากขึ้นมาที่เกาะก็เข้าไปซ่อนตัวอยู่ตรงไหนสักแห่งนี้แหละ ฉันก็จะถามรายละเอียดให้มากกว่านี้แต่หมอนั่นถึงขีดสุดแล้ว”

“ถึงขีดสุด...หมายความว่ายังไงครับ”

“ถึงขีดสุดด้านสภาพร่างกายนะ เน้นนอนว่าคงรวมถึงสภาพจิตใจด้วยก็เลยสลับเหมือดไปเหมือนนายเลย”

“อ้อ...”

“แล้วฉันก็รีบไปเรียกหมอโนงูจิมาดูอาการ ปรากฏว่าไข้ขึ้นสูงมากไม่รู้เหมือนกันว่าอีกคืนหนึ่งหลังจากนั้นเจ้าตัวไปแอบอยู่ตรงไหนของเกาะแต่แทบไม่ได้กินอะไรเลย และน่าจะต้องดิ้นรนหาที่หลบฝนด้วย ร่างกายก็เลยเหนื่อยล้าถึงขีดสุดจนไข้ขึ้นหนัก...คงเป็นแบบนี้แหละ หมอนั่นคงรีดเค้นพลังกำลังเฮือกสุดท้ายออกมาเพื่อตอบคำถามของฉัน แต่พอถึงจุดหนึ่งก็หมดสิ้นทั้งแรงกายแรงใจไปในที่สุด...”

“อาการหนักถึงขั้นอันตรายเลยหรือครับ”

“ไม่รู้เหมือนกันว่าอันตรายแค่ไหน แต่หมอโนกุจิบอกว่าคืนนี้ควรปล่อยให้นอนพักไปก่อน อาจไม่ถึงกับต้องบังคับให้นอนอยู่นิ่งๆ หรือห้ามลุกไปไหนโดยเด็ดขาด แต่เขายืนยันว่าในฐานะหมอก็คงไม่เห็นด้วยที่จะฉีดยาปลุกคนไข้ขึ้นมาถมนั่นถามนี้มากไปกว่านี้”

เก็นจียักไหล่แรงเหมือนงูใจให้เห็นชัดๆ จากนั้นเขาก็ดับบุหรี่ที่หดสั้นลงกับจานเขี่ย

“ไหนจะคุณคาซาโกะ ไหนจะเอนามิคุง ไหนจะนายอีก...ในคฤหาสน์ตอนนี้อย่างกับสนามรบที่มีศพเกลื่อนกลาดเลยแฮะ ที่สำคัญคือมีศพจริงนอนแน่นิ่งอยู่ตั้งสองศพแล้วด้วย”

“– เลวร้ายมากครับ”

“ฉันอุ้มเด็กผู้ชายชื่ออิจิโรจากห้องรับประทานอาหารไปไว้ห้องพักสำรองที่อยู่ข้างๆ กันแล้ว ห้องนั้นมีเตียงอยู่พอดีก็เลยให้นอนพักไปก่อน หมอโนกุจิจัดแจงให้ยาลดไข้กับยาระงับประสาทไปตามระเบียบ คงหลับยาวจนถึงเช้านั้นแหละ”

“– มีอะไรอีกมั้ยครับ”

ผมชักใช้ไล่เสียงต่อไป เก็นจียักไหล่แรงเหมือนงูใจอีกครั้ง

“เท่าที่รู้ก็มีแค่นี้แหละ เรื่องเด็กคนนี้น่ะนะ พรงูนี้เข้าถ้าอาการดีขึ้นก็คงต้องเฝ้าถามให้มากกว่านี้”

“เขา – อิจิโรจะเห็นอะไรบ้างมั้ยนะ”

ผมถามลอยๆ เหมือนคุยกับตัวเอง

“หมายถึงตอนอยู่ใน ‘ห้องโถงสีแดง’ น่ะหรือ”

เก็นจิตอบรับทันที

“ครับ ตอนที่เรารู้แล้วว่าเขาน่าจะแอบเข้ามาด้วยเหตุบังเอิญ และช่วงเวลานั้นก็ดันบังเอิญเกิดเรื่องกับคุณโมะวะในห้องศิลปะด้วยซ้ำมั้ยครับ คนร้ายหนีไปทางประตูห้องไม่ได้ก็เลยทุบกระจกหน้าต่างของห้องพักผอนที่อยู่ข้างๆ เพื่อลอดออกไปยัง ‘ห้องโถงสีแดง’ ตอนนั้นอิจิโรอาจอยู่ที่นั่นและได้เห็นเหตุการณ์พอดี เรื่องนี้...”

“เป็นไปได้นะนอน มีโอกาสสูงเลยละ”

“แล้วได้ถามเขามั้ยครับ”

“แค่คร่ำๆ นะนะ”

เกินจียัมมูปากอย่างมีเลศนัย

“แต่ประเด็นนี้ก็ไม่ได้คำตอบเป็นขึ้นเป็นอันเหมือนกัน”

“อิจิโรเห็นตัวคนร้ายหรือเปล่าครับ”

“เขาบอกว่าเห็นเงาคนแค่แวบเดียวนะ”

“งั้นก็...”

“ไม่รู้เลยว่าอีกฝ่ายมีรูปร่างหน้าตาอย่างไร เพราะตอนนั้นมันมืดไปหมด แล้วอิจิโรก็กำลังตื่นกลัวอย่างหนัก บอกได้แค่ว่าจู่ๆ ก็เห็นกระจกแตกแล้ว มีบางอย่างพุ่งออกมา คงตกใจสุดๆ ก็เลยได้แต่พยายามหาที่ซ่อนตัว ไม่มีโอกาสเห็นอีกฝ่ายชัดๆ หรือก แต่ที่ไม่ยอมหนีออกไปข้างนอกและยังวิ่งวนไปวนมาอยู่ใน ‘ห้องโถงสีแดง’ ก็คงเพราะไม่อยากจะกลับไปเจอพายุฝนข้างนอกอีกละมัง ดูเหมือนหมอนั้นจะขึ้นไปกระเบียดทางเดินชั้นสองด้วยสินะ บางทีอาจพยายามเสาะหาทางรอดอื่นดูบ้าง อย่างเช่นที่ซ่อนตัวแห่งใหม่ หรืออะไรทำนองนั้น – เอาเถอะ รอให้ฟื้นขึ้นมาแล้วพูดจารู้เรื่องก่อนก็ได้ ถึงตอนนั้นค่อยถามกันอีกที”

“นั่นสินะครับ”

เกินจิกักหายใจชั่วขณะแล้วหยิบบุหรืรมวนใหม่ขึ้นมาคาบ ริมฝีปากของเขาเผยรอยยิ้มที่ดูคล้ายแฝงความเย้ยหยันต่อบางอย่าง แต่สายตา ยังคงเครียดเข้มและไม่เปลี่ยน รอยย่นตรงหว่างคิ้วก็ไม่เลือนหายไป

เรื่องราวทั้งหมดที่ได้ฟังเมื่อครู่ทำให้ผมรู้สึกว่าจะเข้าใจเบื้องลึกเบื้องหลังเกี่ยวกับเด็กชายชื่ออิจิโรแล้ว แต่กระนั้นก็ยังมึนเรื่องที่ผมอยากรู้และอยากถาม รวมถึงเรื่องที่ต้องรู้และต้องถามอีกมากมายก่ายกอง

หนึ่งในประเด็นปัญหาทั้งหลายคือเรื่องกระดุมมนุษย์จำนวนมากที่ลอยอยู่เต็ม “บ่อ” แห่งนั้นซึ่งเป็นจุดที่อิจิโรถูกเราไล่ต้อนให้จนมุม สิ่งที่จะพิจารณาได้คือเดิมทีมันถูกฝังอยู่ใต้พื้นดินแถวนั้น แต่ฝนทำให้ภูตกระหน่ำชะหน้าดินจนพาให้พวกมันลอยผุดขึ้นมาในสภาพอย่างที่เราเห็น –

มันคืออะไรกันแน่ เป็นกระดุกของใคร ทำไมจึงมีกระดุกมนุษย์ฝังไว้ในที่แบบนั้นเป็นกองพะเนิน

“นี่ คุณเกินจิ”

ผมหันไปมองหน้าเขาพร้อมกับตัดสินใจว่าจะถามเรื่องดังกล่าวให้รู้แล้วรู้รอดในตอนนั้นไปเลย แต่ฉับพลันก็เลี้ยวไปเห็นเข็มฉีดยากระบอกเดิมถูกวางทิ้งไว้บริเวณขอบโต๊ะข้างเตียงใกล้กับเก้าอี้สตูลของเกินจิ ซึ่งเป็นโต๊ะที่ใช้วางคอมพิวเตอร์และจานเขียนบุหรืด้วย

ตอนนี้ในหัวของผมเริ่มย้อนกลับไปเห็นภาพเข็มสีเงินถูกดึงออกจากหลอดเลือดดำตรงแขนขาในตอนที่เราเพิ่งลืมตาตื่น และความรู้สึกลึบตึ๊ดตึ๊ดของอันยากจะอธิบายที่แล่นวาบขึ้นในใจตอนนั้นก็เริ่มหวนกลับมาเช่นกัน เกินจิใช้เข็มฉีดยาฉีดยาอะไรเข้าสู่ร่างกายของผม เขาเพียงทำตามคำชี้แนะของนายแพทย์โนกุจิ หรือเป็นการกระทำที่มาจากดุลยพินิจของตัวเอง

ภายในกระบอกเข็มฉีดยายังเหลือของเหลวบางอย่างอยู่เล็กน้อย เช่นเดียวกับที่เราเห็นก่อนหน้านี้ เป็นของเหลวสีแดงเข้มและดูข้นหนืดหรือว่ามัน...

“นี่ คุณเกินจิ”

ความสงสัยใคร่รู้ก่อตัวขึ้นอย่างรุนแรงแม้จะเข้าไปมากก็ตาม ผมถามเขาด้วยน้ำเสียงที่เด็ดขาดกว่าเดิม

“เรื่องเข็มฉีดยานั่นนะครับ เมื่อก็ฉีดยาอะไรให้ผม...”

“หือ อ้อ นี่นะเธอ”

เกินจิขำเลี้งมองไปทางโต๊ะข้างเตียงครั้งหนึ่ง ท่าทางคล้ายลังเลที่จะตอบอยู่เหมือนกัน แต่แล้วเขาก็เ้มปากทำหน้าที่จริงจังก่อนพูดขึ้น

“ฉันห่วงเรื่องสภาพร่างกายของนายจนอดกังวลไม่ได้นะ เลยตัดสินใจด้วยตัวเองว่าต้องจัดการเสียไว้อก่อน”

“น้ำสีแดงๆ ที่ยังเหลือในนั้นคืออะไรครับ”

ผมถามพร้อมกับชี้ไปที่กระบอกเข็มฉีดยา

“มันเป็นสีของยาเธอครับ หรือว่าจะเป็น...เลือด แปลว่าเมื่อที่คุณเกินจิกำลังไม่ได้ฉีดยาอะไรให้ผม แต่ดูดเลือดผมไปเธอ”

หรือความจริงแล้วอาจเป็นแค่เลือดจากหลอดเลือดดำซึ่งไหลย้อนกลับมาผสมกับตัวยาที่เหลือในกระบอกก็ได้

“ดูเลือดนายเนียนะ”

เก็นจิพูดแล้วพยายามกลืนข้าจนส่งเสียงพรีดในลำคอ

“เข้าใจผิดแล้ว ตรงกันข้ามต่างหาก”

“— ตรงกันข้ามเหรอครับ”

“ใช่”

เก็นจิพยักหน้าก่อนหยิบเข็มฉีดยาบนโต๊ะขึ้นมา เขาจ่อกระบอกเข็มให้ของเหลวที่เหลืออยู่ในนั้นต้องแสงจากโคมไฟแล้วมองมันอย่างเพ่งพินิจ

“ฉันจะบอกให้แล้วกัน เพราะปิดบังไปก็ไม่มีประโยชน์อะไรอยู่ดี”

ผมจ้องมือของเก็นจิด้วยความประหม่าจนตัวเกร็ง ส่วนเก็นจิมองผมด้วยแวตาทที่แฝงประกายแรงกล้าราวกับต้องการถ่ายทอดความรู้สึกบางอย่าง

“มันคือเลือดนั่นแหละ”

เขาบอกเช่นนั้น

“แต่ฉันไม่ได้ดูเลือดนายไป ตรงกันข้ามเลย พุดง่าย ๆ คือ ฉันฉีดยาเลือดเข้าสู่ร่างกายของนายไงล่ะ”

“ฉีดยาเลือด...ให้ผมเหรอครับ”

ผมรีบยกมือซ้ายจับที่รอยเข็มฉีดยาบนแขนขวา โดยลืมความเจ็บปวดจากบาดแผลและความบวมปวดที่อยู่ใต้ผ้าพันแผลไปสนิท

“แล้วมัน...เป็นเลือดของใครเหรอครับ”

“เลือดของฉัน— อูราโดะ เก็นจิ ไงล่ะ”

ริมฝีปากบางของเก็นจิเผยรอยยิ้มมุมปาก ขณะใช้นิ้วโป้งกดก้านเข็มฉีดยาเพื่อดันของเหลวสีแดงหยดหนึ่งออกจากปลายเข็มสีเงิน

“ฉันคนนี้ ผู้เป็นทนายทสึบสายนเลือดโดยตรงจากต้นตระกูลอย่างเก็นโย และดาเรียยังไงล่ะ”

5

ผมพูดอะไรไม่ออก

เลือดของเขา – เลือดของเกินจิ...เขาฉีดมันให้ผมจริงหรือ ฉีดเข้าสู่ร่างกายของผมด้วยเข็มฉีดยานั่นนะหรือ

นั่นมันเรื่องอะไร ทำไมเกินจิถึงทำแบบนั้น ทำไมต้องทำแบบนั้นด้วย

เขาบอกว่า “ห่วงเรื่องสภาพร่างกายของผม” และต้องจัดการเพื่อไว้ก่อน เพราะอดกังวลไม่ได้...ผมควรเข้าใจความหมายและเจตนาของการกระทำนี้ อย่างไรดี – โอ...ทำไมเกินจิถึงยี้มแบบนั้น รอยยี้มบนริมฝีปากของเขาบ่งบอกความรู้สึกแบบใดกัน

ระหว่างที่ผมจมอยู่กับความงุนงงสับสนอย่างรุนแรง สิ่งเดียวที่ปรากฏในหัวซึ่งเป็นเหตุผลถูกต้องตามสามัญสำนึกและพอจะใช้อธิบายสถานการณ์ตรงหน้าได้ก็คือคำว่า “การถ่ายเลือด” แต่ผมก็ไม่ได้บาดเจ็บสาหัสถึงขั้นต้องการเลือดอย่างเร่งด่วน ไม่น่าถึงขั้นนั้นแน่นอน เพราะตอนนี้ผมไม่รู้สึกลึถึงความเจ็บปวดทางกายใดๆ นอกจากบาดแผลบนมือซ้ายที่ถูกตะขากัดเท่านั้น

“กรู๊ปเลือดตรงกันอยู่น่า”

เกินจิลบรอยยี้มบนไบหน้าแล้วอธิบายนอกเรื่องเหมือนพยายามเฉไฉ

“นายเลือดกรู๊ปเอใช่มั๊ย ฉันก็กรู๊ปเอเหมือนกัน ไม่มีความเสี่ยงที่จะเกิดผลแทรกซ้อนอย่างภาวะเม็ดเลือดแดงแตกหรอก”

“– ทำไม”

ผมถามด้วยน้ำเสียงเหมือนโอดครวญ ขณะจับรอยแผลจากเข็มฉีดยาบนแขนขวาไว้แน่น

“ทำไมถึงต้องถ่ายเลือดให้ผมด้วยครับ ผมไม่ได้บาดเจ็บหนักขนาดนั้น...”

“ฟังนะซูยะคุง เลือดสดๆ ของกระรอกบินมีสรรพคุณเป็นยาต้านพิษตะขาบชั้นดีเลยละ”

“...”

“ล้อเล่นนะ”

เกินจิพูดยี้มมุมปากอีกครั้งก่อนเบนสายตาออกจากไบหน้าของผม

เขาวางเข็มฉีดยาลงบนโต๊ะข้างเตียงเหมือนเดิม จากนั้นก็ไม่พูดอะไรอีก เพียงทำท่าจะคาบบุหรืรมวนใหม่ขึ้นมาเท่านั้น

แน่นอนว่าผมไม่อาจตอบรับ “คำล้อเล่น” ของเขาด้วยเสียงหัวเราะได้ สายตาผมยังคงชำเลืองมองเข็มฉีดยาที่ถูกนำกลับไปวางบนโต๊ะ

ของเหลวสีแดงยังเหลืออยู่ในกระบอกฉีดยาเล็กน้อย...มันคือเลือด เลือดของอุราโตะ เก็นจิ

ไม่ว่าเก็นจิอาจใช้เข็มฉีดยาอันเดียวกันนี้ ใช้เข็มสีเงินเล่มเดียวกันนี้เจาะหลอดเลือดของตัวเองเพื่อดูออกมา...แล้วมันก็ถูกฉีดเข้ามายังหลอดเลือดดำของผมเมื่อครู่ ผสมปนเปหลอมรวมกับเลือดของผมที่ไหลเวียนอยู่ในนั้นและแผ่ซ่านไปยังทุกซอกมุมของร่างกาย นี่มัน...

ช่างเป็นความรู้สึกที่เลวร้ายและพิลึกพิลั่นยิ่งนัก

มีทั้งความชิงชังและความรู้สึกต่อต้านโดยสัญชาตญาณต่อสิ่งแปลกปลอมที่รุกรานเข้ามา – ไม่ว่าจะเป็นพิษตะขาบหรือเลือดของคนอื่น ก็ถือเป็น “สิ่งแปลกปลอม” เช่นเดียวกัน – และผลลัพธ์ก็นำไปสู่การปลุกกระตุ้นให้เกิดสัมผัสรับรู้ที่คล้ายกับว่าตัวผมถูกรอบงำโดยสิ่งที่ไม่ใช่ตัวผม คล้ายกับว่าผมกำลังถูกบีบต้อนไปถึงจุดที่ไม่อาจกอบกู้อะไรกลับคืนมาได้อีก ตกอยู่ในความอับยศอดสูและต้องเสพรับรสาชาติของการเป็นผู้ถูกย่ำยี แต่ขณะเดียวกันก็รู้สึกว่าการไหลไปเพียงชั่ววูบก็อาจถูกล่อลวงด้วยความหอมหวานชวนใจของอะไรบางอย่าง ช่างประหลาดเหลือเกิน...โอ ไม่นะ ไม่ได้ ไม่ได้เด็ดขาด แบบนี้ไม่ดีแล้ว

ไม่ดีแน่นอน การรู้สึกเช่นนั้นไม่ใช่เรื่องดี การรู้สึกเช่นนั้นและถูกกลืนกินตัวตนไปย่อมไม่มีผลดีในแง่ไหนเลย ผมคิดว่าไม่มี

ผมขบริมฝีปากล่างพลางสายัณห์แรง

จะถูกกลืนกินไปทั้งแบบนี้ไม่ได้ ตอนนี้อย่างไรก็ต้องแข็งขืนยืนหยัดไว้ ตอนนี้อย่างไรก็ต้องอารมณความรู้สึกของตัวเองให้อยู่ในภาวะที่ควรเป็น ไม่อย่างนั้นแล้วผมคง...

ผมตั้งใจออกแรงเกร็งมือซ้ายกดรอยแผลจากเข็มฉีดยาให้แน่นกว่าเดิม ความเจ็บแปลบใต้ฝ่าฟันแผลหนักหน่วงขึ้นเป็นเท่าตัว ผมสะกดกลืน

เสียงโอดโอยที่เกือบจะเล็ดลอดจากปากในฉับพลัน บังคับให้ความปวดร้าวทางกายไหลรีเข้าสู่จิตใจเพื่อกดปรามอารมณ์ความรู้สึกที่ทำท่าจะแยกตัวออกเป็นสองส่วนอย่างช้าๆ หากว่าผมปล่อยมันให้เป็นอิสระต่อไป ตอนนี้ผม – ผมทนไม่ไหวแล้ว

ถ้อยคำดังกล่าวปรากฏชัดในห้วงความคิด ทันใดนั้นความรู้สึกนานัปการที่เกี่ยวกระหวัดพัวพันอยู่ทั่วจิตใจมาตลอดก็พากันสอดประสานบิดเกลียวรวมเป็นกระแสเดียว และหลังทะลักออกมาจนทำให้อารมณ์ของผมพลุ่งพล่านรุนแรง

ทนไม่ไหวแล้ว ทนไม่ไหวอีกต่อไปแล้ว

ผมระเบิดความในใจโดยไม่เอ่ยเป็นคำพูด

แบบนี้เท่ากับว่า ผมก็แค่ถูกย้ายบีบิตตามอำเภอใจเท่านั้นเองไม่ใช่หรือ ย้ายบีบิต...ถูกต้อง ใช้คำนั้นได้เลย ทุกสิ่งที่เกิดขึ้นดูราวกับว่าผมถูกเหยียบย่ำบั่นหัว และล่องลอยอยู่เพียงฝ่ายเดียว ถูกพามายังคฤหาสน์ที่มีแต่ความลับเต็มไปหมด โดยมีข้อมูลเกี่ยวกับมันเพียงหยิบมือ ถูกชักชวนกึ่งบังคับให้เข้าร่วม “พิธีกรรม” อันน่าคลั่งคลั่งนั้น ทั้งที่ไม่ได้รับการชี้แจงอะไรเกี่ยวกับหลักใหญ่ใจความของมันเลย มิหนำซ้ำยังต้องมาพัวพันกับสถานการณ์สุดเลวร้ายที่มีคติฆาตกรรมเกิดขึ้นในคฤหาสน์ถึงสองคดี ติดต่อกันภายนอกไม่ได้ ไปไหนก็ไม่ได้ สุดท้ายแล้วยังต้องมาเจอเรื่องแบบนี้...

“คุณเก็นจิ”

ผมถลึงตาจ้องเขม็งไปยังเพื่อนรุ่นพี่ กระแสเสียงที่ไหลสะเทือนอยู่ในลำคอแปรเปลี่ยนเป็นน้ำเสียงนิ่งแข็งเย็นเยียบและขาดโทนสูงต่ำตามธรรมชาติสวนทางกับอารมณ์ที่ปะทุพลุ่งอยู่ในใจ

“คุณเก็นจิ ผมทนไม่ไหว...”

เก็นจิเลิกคิ้วทำหน้าแปลกใจคล้ายยกอุทานว่า “โ๊ะโ๊ะ” เขาวางมือข้างหนึ่งลงบนเตียงแล้วโน้มตัวเข้ามาจ้องหน้าผมโดยคาบบุหรี่ที่ยังไม่จุดไฟไว้ตรงมุมปาก

“เป็นอะไรไปเธอ ชูยะคุง”

น้ำเสียงของเขาฟังดูคล้ายพยายามเกลี้ยกล่อมกึ่งหลอกล่อให้น้องชาย

ผู้อ่อนวัยกว่าพอสมควรยอมเข้าใจและเชื่อฟังแต่โดยดี

“ทำเสียงน่ากลัวแบบนี้ไม่สมกับเป็นนายเลยนะ”

“เลิกทำเหมือนผมเป็นเด็กเสียทีเถอะครับ”

ผมโพล่งคำนั้นด้วยความเย็นชา

“ก่อนหน้านี้ผมเคยบอกแล้วใช่ไหมครับ ว่าไม่ชอบให้ใครมาทำเหมือนผมเป็นเด็ก”

“โอ้ น่ากลัว”

เกินจิกมือขึ้นจากเตียงก่อนเผยยิ้มเพื่อนที่ดูเหมือนงใจ

“โกรธสินะ ชูยะคุง”

“โกรธ...เหรือครับ”

“อ้อ โกรธจริงๆ ด้วยแฮะ”

“เป็นใครก็โกรธไม่ใช่เหรือครับ”

ผมพูดแล้วหรีดตาที่กำลังเหลือกกว้างลง

“ยังไงก็ต้องขอบคุณแหละครับที่ช่วยแบกคนหมดสติอย่างผมกลับมาจนถึงที่นี่ แต่ว่าแบบนี้มัน...”

“รังเกียจเลือดฉันทนขนาดนั้นเลยเหรือ”

“ตอบมาก่อนสิครับว่าทำไมต้องทำแบบนี้”

“เพราะฉันคิดว่ามันจำเป็นไงล่ะ”

“จำเป็นเหรือครับ แต่ว่าผม...”

“นายดูอาการไม่ดีมาตลอดตั้งแต่ตื่นนอนเมื่อวานแล้วใช่ไหมล่ะ ฉันเลยทนอยู่เฉยไม่ได้ไง”

“เป็นเพราะคืนก่อนหน้านั้นผมดื่มไวน์มากเกินไปต่างหาก”

“อ้อ คงแบบนั้นแหละ แต่ฉันก็แค่คิดว่าต้องกันไว้ก่อน ไม่ได้มีเจตนาร้ายต่อนายอยู่แล้ว”

เกินจิกพูดพลางส่ายศีรษะแผ่วเบาและเนียนซำ ทำท่างั้นดูเปล่าเปลี่ยวพิกล ขณะเดียวกันก็ดูเศร้าสร้อยอย่างบอกไม่ถูก แต่มันไม่อาจทำให้ความรู้สึกของผมทุเลาลงได้

“นี่ คุณเกินจิก”

น้ำเสียงของผมกลับแข็งกร้าวขึ้นอีกระดับ ผมขยับตัวเปลี่ยนทิศทางร่างกายโดยที่ยังกึ่งนั่งกึ่งนอนอยู่บนเตียง หันไปเผชิญหน้ากับเกินจริงซึ่งนั่งอยู่บนเก้าอี้สตูลโดยมีระยะห่างจากกันเพียงไม่กี่สิบเซนติเมตร

“ไม่ใช่แค่เรื่องที่เพิ่งเกิดขึ้นเมื่อก๊น่ะครับ นี่มัน...ที่นั่น ผมถูกพามาทำอะไรที่นั่นกันแน่ครับ และกำลังจะถูกทำอะไรต่อ”

“ฉันไม่ได้คิดจะจับนายมาเชือดกินหรอกนะ...โอ๊ะ ทำที่ของนายตอนนี้ดูไม่ต่างจากเด็กผู้ชายที่ชื่ออีโรเลนนะเนี่ย”

“ไม่ต้องมาบ้ายเบี่ยงเลยครับ”

ผมพูดอย่างเด็ดขาด

“รีบบอกความจริงมาเสียที่ได้มั้ยครับ ผมทนอยู่กับสภาพแบบนี้ต่อไปไม่ได้...”

“บอกอะไรล่ะ มีเรื่องอะไรที่นายอยากรู้ถึงขั้นต้องถลึงตาทำหน้ายักษ์ไล่ฉันแบบนั้น”

“ไม่เห็นต้องถามนี่ครับ ก็ทุกอย่างที่เป็นความลับของตระกูลนี้ไงล่ะ ผมมีสิทธิ์ที่จะรู้ครับ มันใจว่ามีสิทธิ์แน่นอน”

“- ที่”

เกินจินตนาการที่ยังไม่ได้จุดไฟออกจากมุมปากแล้วหย่อนลงในกระเป๋าสีเสื้อสีดำ จากนั้นยัดหลังขึ้นเล็กน้อย

“สิทธิ์ที่จะรู้คงมีอยู่แ่นๆ ละ”

เขาพูดด้วยน้ำเสียงคล้ายมีนัยแอบแฝงพรางจ้องหน้าผมโดยทำตาปริบเหมือนเห็นอหังการ

“บอกไปแล้วไง ชูยะคุง ฉันไม่ได้ตั้งใจปิดบังเพื่อให้นายต้องเดือดเนื้อร้อนใจอะไรหรอกนะ แค่กำลังคิดหาวิธีพูดและจังหวะเวลาที่เหมาะสมเท่านั้นเอง จะเร็วจะช้า ข้อสงสัยทุกประการที่นายมีต่อตระกูลนี้ก็จะถูกคลี่คลายในที่สุด ตอนอยู่ในห้องอ่านหนังสือเมื่อเย็นฉันก็พูดแบบนี้ให้น่าแล้วก็บอกด้วยใจ مطم่ว่าจะไม่ปล่อยให้เกิดเรื่องร้ายๆ กับนายนะ”

“...”

“เชื่อใจฉันหน่อยได้มั้ยล่ะ”

ผมไม่อาจตอบอะไรได้

ปัญหาของเรื่องนี้ไม่ได้อยู่ที่การเชื่อใจหรือไม่เชื่อใจ ผมไม่ได้เคลือบแคลงถึงชั้นหวาดระแวงต่อคำพูดและการกระทำของเก็นจิ รวมถึงบุคลิกลักษณะของเขาด้วย ผมไม่ได้อยากตั้งแง่สงสัย และไม่ได้โกรธเพราะคิดว่าเขากำลังโกหก พยายามหลอกลวงผม หรือล่อให้ผมตกหลุมพรางแต่อย่างใด - ผมคิดแบบนั้น

เพียงแต่...ใช่แล้ว ผมเพียงแต่หวั่นใจ หวั่นใจเกินทนในเรื่องที่ยังไม่รู้ และเรื่องที่เขายังไม่เคยบอกให้ผมรู้ อย่างไรก็ตามสิ่งที่อยู่ในกันบังจิตใจก็ย่อมเป็นความรู้สึกนั้น ความโกรธในตอนนี้น่าจะมีที่มาจากความหวั่นใจดังกล่าวซึ่งบวมพองขยายใหญ่จนถึงขีดสุดที่ผมจะยอมรับได้แล้ว ดังนั้น...

เก็นจิลุกจากเก้าอี้สตูลช้าๆ

ไม่แน่ว่าเขาตีความท่าทีหนึ่งเสียบของผมไปในทางใด เขาแหงนมองเพดานสีดำแล้วเปรยขึ้นสั้นๆ ว่า “นั่นสินะ” ด้วยเสียงที่ดังชัดจนผมเองยังได้ยินถนัดหู ต่อมาก็สาวเท้าขับไวดินตรงไปถึงหน้าต่างเตี้ยริมผนัง เขาเทน้ำจากเหยือกที่รินให้ผมเมื่อครู่ลงในถ้วยชาอีกใบก่อนดื่มรวดเดียวสองสามอึกจนหมดเกลี้ยง จากนั้น -

“เมื่อก็นายพูดว่า ‘ทุกอย่างที่เป็นความลับของตระกูลนี้’ สินะ สรุปรายๆ ก็คือ”

เก็นจิหันกลับมาพูดเช่นนั้นพร้อมกับหยิบเศษกระดาษสีขาวแผ่นหนึ่งออกจากกระเป๋ากางเกง

“มันคือสิ่งนี้ - ข้อสงสัยทั้งหลายที่เขียนไว้ในนี้สินะ”

เขาคลี่แผ่นกระดาษที่พับไว้สองทบแล้วสะบัดให้กางออก วินาทีแรกผมยังไม่รู้ว่าเขาตั้งใจจะทำอะไร แต่วินาทีถัดมาก็ตระหนักได้ นั่นคือ... กระดาษแผ่นนั้นคือ...

“ฉันเจอในห้องสมุดชั้นล่างนะ มันถูกวางทิ้งไว้บนโต๊ะเขียนหนังสือ”

เก็นจิใช้สองมือถือแผ่นกระดาษยื่นมาทางผม

“นายเป็นคนเขียนใช้มั้ย ชูยะคุง ตั้งแต่ก่อนที่ฉันจะไปเรียกนายตอนเกิดเรื่องที่ห้องคิโตะ”

ผมไม่จำเป็นต้องหยิบมาดูให้แน่ใจว่ามันคือกระดานโน้ตที่ผมใช้เขียนตอนนั่งอยู่ที่โต๊ะเขียนหนังสือในห้องสมุดเมื่อเย็นวาน กระดานโน้ตที่ผมจดข้อสงสัยหลายอย่างในเวลานั้นลงไปเป็นหัวข้อเท่าที่พอจะนึกออก

“จัดระเบียบข้อสงสัย” – ลายมือยังเป็นระเบียบเรียบร้อยไม่เปลี่ยนแปลงนะ อย่างกับตัวพิมพ์ดีดเชียว”

เกินจิตพูดแล้วผุดยืมมีเลศนัยที่มุมปากอีกครั้ง แต่ขณะหนึ่งก็เป็นรอยยิ้มที่แสดงความท้าทายอย่างไม่หวั่นเกรง ทว่าผมไม่อาจหยิ่งถึงความรู้สึกแท้จริงในใจเขาที่ซุ่มซ่อนอยู่หลังรอยยิ้มนั้นได้ จิตใจของผมยังไม่นิ่งสงบพอที่จะทำแบบนั้น

“ฉันอ่านให้ฟังสักรอบมัย”

ผมชะงักไปจังหวะหนึ่งก่อนตอบเขาว่า “ไม่ครับ” พร้อมกับส่ายหน้า

“ไม่ต้องหรอกครับ ผม...”

“ไม่เอาনা อย่าพูดแบบนั้นเลย”

เกินจิตคัดคอผมแล้วเดินกลับมาที่เดิม เขานั่งลงบนเก้าอี้สตูลข้างเตียงโดยหันหน้าเข้าหาผมในระยะใกล้อีกครั้ง จากนั้นวางกระดานโน้ตไว้บนตักแล้วก้มมองมัน

“ฉันอ่านคร่าวๆ ไปแล้วรอบหนึ่งนะ แต่ก็อยากตรวจสอบให้มั่นใจด้วยตัวเองอีกรอบ”

“ตรวจสอบอะไรหะครับ”

“ตรวจสอบว่าเรื่องไหนของตระกูลนี้ที่มันเป็นปริศนาหรือข้อสงสัยสำหรับนายไงละ จะได้ใช้เป็นแนวทางว่าต่อไปฉันควรเล่าเรื่องอะไรและเล่ายังไงดี”

เกินจิตบอกเช่นนั้น แล้วอ่านข้อสงสัยที่ผมเขียนแบ่งเป็นหัวข้อไว้ในกระดานโน้ตไปทีละลำดับโดยกตเสียวให้ต่ำและเบาเข้าไป